

ปีพุทธศักราช 2311 ยังมีศึกสงครามอยู่เนืองๆ ระหว่าง
 ทพไทยกับทัพพม่า บ้านเมืองเข้าสู่ยุคข้าวยากหมากแพง จึงมีกลุ่มโจร
 ชุกชุมคอยดักปล้นชาวบ้าน

ณ เมืองแม่กลองท่ามกลางสายฝน สามพี่น้องโดยสรวัวเทียม
 เกวียนที่กำลังวิ่งด้วยความเร็วสูง หมายถึงหนีโจรที่ขี่ม้าตามมา ทาส
 ผู้ซึ่งทำหน้าที่ขับเกวียนเร่งวิ่งให้ควมเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เขาต้อง
 ระวังทั้งเส้นทางที่เปียกชุ่มจนเป็นโคลนซึ่งทำให้บังคับเกวียนได้ยากขึ้น
 อีกทั้งยังต้องระวังโจรไม่ให้มาทำร้ายนายทั้งสามที่นั่งอยู่ในเกวียนซึ่งมี
 หลังคาปิดทึบได้

สายฝนกระหน่ำอย่างไม่ปรานี บรรยาการรอบข้างขาวโพลน
 ไปด้วยเม็ดฝน และแล้วสิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อโจรป่าขี่ม้ามาจน
 ประชิดตัว มั่นกระโดดขึ้นมานบนที่นั่งบังคับวัว แล้วฆ่าทาสที่ขับเกวียน
 ด้วยการใช้ดาบปาดคอ ก่อนจะถีบให้หล่นจากเกวียนไปอย่างโหดเหี้ยม
 อัมหิต

โจรป่าผู้นั้นกลายมาเป็นคนบังคับเกวียนเสียเอง ทำให้หนึ่งใน
 ผู้โดยสารที่อยู่ในเกวียนซึ่งเป็นชายหนุ่มเพียงคนเดียวนั่งเฉยอยู่ไม่ได้
 เขาหยิบมีดสั้นที่พกติดกายต่างอาวุธออกไปต่อสู้กับโจรผู้นั้น

การยื้อแย่งติดพันจนไม่มีใครมองทางเบื้องหน้า โจรป่าจ้วงแทงคู่ต่อสู้บริเวณช่องท้องได้หนึ่งแผล ในขณะที่อีกฝ่ายนั้นทำได้เพียงสร้างรอยแผลเพียงเล็กน้อยที่แขนของโจรป่าเท่านั้น

ชายหนุ่มข่มกลั้นความเจ็บปวด เขาใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายถีบโจรป่าจนกระเด็นตกจากเกวียนได้สำเร็จ ทำให้เหลือเพียงผู้โดยสารสามคนซึ่งพยายามคุมวัวที่ขณะนี้ตื่นตระหนกจากเสียงฟ้าผ่าจนวิ่งสะเปะสะปะ สุดท้ายเกวียนก็เสียหลักตรงบริเวณทางโค้งไกลพุ่งเข้าชนต้นไม้ทั้งสามกระเด็นออกจากเกวียนไปคนละทิศละทาง ตกกระแทกกับต้นไม้สามต้นที่ยืนต้นอยู่บริเวณใกล้กัน

ชายหนุ่มเพียงหนึ่งเดียวกระเด็นไปกระแทกกับต้นพุทธรักษาขนาดใหญ่อย่างแรงจนเสียชีวิตคาที่ เขาผู้นี้เป็นพี่ชายคนโต หญิงสาวอีกคนกระเด็นออกจากเกวียนไปกระแทกกับต้นตะเคียนทองแล้วเสียชีวิตเช่นกัน เธอผู้นี้เป็นน้องคนกลาง ส่วนหญิงสาวอีกคนนั้นตกเกวียนกระแทกพื้นก่อนจะกลิ้งไปสิ้นใจได้ทันกล้วยตานี

ทันทีที่วิญญาณของทั้งสามออกจากร่าง ดวงวิญญาณของหญิงสาวสองนางก็ถูกจองจำโดยผู้ที่รอตัวตายตัวแทนมานานแสนนาน ในขณะที่หนึ่งดวงวิญญาณซึ่งเป็นชายหนุ่มมีบุญอันเกิดจากการบวชเรียนมาเป็นพรพา จึงไม่มีภูตผีตนใดจองจำเขาได้ แต่น้องสาวของเขาทั้งสองคนได้กลายเป็นนางตะเคียนทองและนางตานีไปแล้ว ส่วนเขากลายเป็นดวงวิญญาณที่มีแสงสุกสกาวของพลังแห่งบุญ

“นี่พวกเราตายแล้วจริงๆ หรือเจ้าคะพี่พุทธรักษ์” มาลี หญิงสาวผู้ซึ่งกลายเป็นนางตะเคียนทองเอ่ยถามพี่ชายแท้ๆ ของตน ผู้ถูกถามทำเพียงพยักหน้าช้าๆ อย่างพยายามตั้งใจ เพราะไม่อยากทำให้น้องๆ เสียขวัญ ทั้งที่จริงๆ แล้ว เขาเองก็ตื่นกลัวจนทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน

“ไม่นะเจ้าคะ มาลาอยากกลับบ้าน มาลาอยากกลับไปหาคุณพ่อคุณแม่ ฮือๆ...” มาลา น้องคนสุดท้ายร้องไห้เมื่อต้องกลายเป็น

เป็นนางตานีโดยไม่เต็มใจ ทำให้พฤษดิ์ต้องรีบปลอบน้องทั้งสองให้หายจากความเศร้าโศกที่ต้องมาตายอย่างกะทันหัน

“เราตายไปแล้วจริงๆ มาลี มาลา พี่ขอโทษที่ปกป้องพวกเจ้าไม่ได้ เพลานี้ วิญญาณของพวกเราออกจากร่างแล้ว แต่ไม่ต้องกลัวที่จะคอยปกป้องพวกเจ้าเอง” แม้จะตื่นตระหนกไม่ต่างจากน้องสาวทั้งสอง แต่พฤษดิ์ก็ต้องพยายามปลอบน้องๆ ด้วยท่าทางสุขุม ในสถานการณ์เช่นนี้เขาต้องตั้งสติให้ได้ เพื่อให้ทั้งสองมีสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ

“พี่พฤษดิ์เจ้าขา น้องกลัว” น้องสาวคนสุดท้องยังคงร้องไห้โฮอย่างทำใจไม่ได้ที่ต้องมาตายโดยที่ยังไม่ได้บอกลาใคร ทำให้มาลีน้องคนกลางสะเทือนใจจนแทบจะกลืนน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่เช่นกัน

“มันแก้ไขอะไรไม่ได้แล้วน้องรักทั้งสองของพี่ จงยอมรับเถิดว่า สวรรค์ให้อยู่ขัยของพวกเราเท่านั้น” พฤษดิ์ปลอบใจน้องสาวทั้งสองอย่างไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาทำให้มาลีและมาลายอมรับในชะตาชีวิตที่บิดพลิ้วแบบไม่ทันตั้งตัวเช่นนี้ แม้จะสะเทือนใจกับการที่ต้องมาตายตั้งแต่อายุน้อยกันทั้งสามคน แต่ก็ไม่ว่าจึ้นโชคชะตาได้นอกจากยอมรับว่าทั้งสามได้ตายจากโลกนี้ไปแล้วจริงๆ

ช่วงสายของวันถัดมา เศรษฐีคู่แห่งเมืองแม่กลองได้รู้ข่าว การจากไปอย่างฉับพลันของลูกๆ จากชาวบ้านที่ใช้เส้นทางเกวียนสายเดียวกับที่ทั้งสามประสบอุบัติเหตุ ชาวบ้านคนนั้นเมื่อเห็นเกวียนและศพของทั้งสามก็จำได้ทันที จึงรีบมาแจ้งข่าวกับพ่อคู่และแม่บุปผาให้รีบไปดูศพลูกๆ

ไม่มีใครไม่รู้จักคุณหนูทั้งสามซึ่งเป็นทายาทเศรษฐีช่างทำเรือนไทยที่มีฝีมือที่สุดในเมืองแม่กลอง เนื่องด้วยทั้งสามคนนี้เป็นที่เลื่องลือทั้งในด้านรูปทรัพย์ สติปัญญา และฐานะ การเสียชีวิตพร้อม

กันทั้งสามคนในครั้งนี่จึงเป็นที่สะเทือนขวัญ และแสนเสียดายของผู้คนที่เคยรู้จักพฤกษ์ มาลี และมาลาอย่างมาก

พ่อดู่นิมนต์พระไปรับศพลูกๆ รวมทั้งเชิญดวงวิญญาณให้กลับบ้าน ในระหว่างที่พระเชิญดวงวิญญาณนั่นเอง พฤกษ์ มาลี และมาลา ก็ได้แต่กอดกันร้องไห้

“คุณพ่อคุณแม่เจ้าขา ลูกอยากกลับบ้านเหลือเกิน แต่ลูกกลับไปไม่ได้” มาลีร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ใกล้กับศพของตัวเอง โดยมีผู้เป็นแม่ที่ขณะนี้เป็นลมล้มพับอยู่ข้างศพลูกๆ มาลีอยากจะทำไปทอด แต่ก็เหมือนกับมีแรงอะไรบางอย่างมาอุดรั้งเอาไว้ จนเดินไปหาผู้เป็นพ่อและแม่ไม่ได้

“พี่พฤกษ์เจ้าขา ทำไมน้องไปหาคุณพ่อคุณแม่ไม่ได้” มาลาเองก็เช่นกัน เธออยากจะเดินตามพี่ชายซึ่งไปยืนอยู่เคียงข้างพระที่สวดเชิญวิญญาณแล้ว แต่มาลีและมาลานั้นเดินออกห่างจากต้นตะเคียนทองและต้นกล้วยตานีที่ตนเองถูกจองจำได้ไม่ไกลเท่าไร ก็ถูกแรงอะไรบางอย่างดึงให้กลับไปอยู่ที่เดิม

“พวกเจ้าไปไหนไม่ได้หรอก”

เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏตัวของชายชราที่หนุ่มขาวหม่นขาว ผมยาวขาวโพลนทั้งศีรษะรวบวมดอยู่ตรงท้ายทอย มือข้างหนึ่งถือไม้เท้าที่ทำจากเถาว์วัลย์ มืออีกข้างหนึ่งไพล่หลังขณะยืนมองสามพี่น้องที่กำลังช่วยกันจุดตัวเองให้ออกไปจากบริเวณต้นตะเคียนทองและต้นกล้วยตานี

ไม่มีใครเห็นชายชราผู้นี้เนื่องจากพ่อดู่และคนงานที่มาช่วยเข็นศพต่างเดินทะลุร่างของชายชราไปราวกับเขาเป็นอากาศธาตุ

“ท่านเป็นใคร” พฤกษ์ถามหลังจากเดินแยกตัวออกมาจากพ่อและแม่ที่รอทำพิธีเชิญวิญญาณ เพื่อกลับมาหาน้องสาวทั้งสองซึ่งกำลังหวาดผวาท่าถูกชายชราจ้องเขม็ง ชายหนุ่มใช้ตัวเองยืนกำบังน้องสาว

ทั้งสองเอาไว้ เนื่องจากกลัวว่าทั้งคู่จะถูกทำร้าย

“ข้าเป็นเจ้าปาเจ้าเขา และการที่เจ้าทั้งสองไปไหนไม่ได้ก็เพราะได้กลายเป็นตัวตายตัวแทนของผีนางตะเคียนกับผีนางตานีตนเดิมไปเสียแล้ว ทางเดียวที่เจ้าจะหลุดพ้นไปจากการจองจำนี้ได้ คือการหาตัวตายตัวแทนมาลงสถิตอยู่ที่ต้นไม้นี้แทน หรือไม่ก็บำเพ็ญตบะจนมีฤทธิ์ที่สามารถหลุดออกจากการจองจำไปได้”

“ว่าอย่างไรนะเจ้าคะ พวกเราทั้งหมดนี้จะกลับไปกับคุณพ่อคุณแม่ไม่ได้หรือนั้นหรือเจ้าคะ” มาลีถามขึ้น

“ไม่ใช่ทั้งหมดดอก เว้นแต่พี่ชายของเจ้าที่มีบุญมากพอที่จะได้กลับไป ส่วนแม่นางทั้งสองต้องอยู่เป็นนางตะเคียนกับนางตานีอย่างนี้ จนกว่าจะมีคนมาตายที่นี้เหมือนพวกเจ้า” ชายหนุ่มขาวห่มขาวอธิบาย

“ไม่นะเจ้าคะ น้องอยากกลับบ้าน น้องอยากกลับไปกับพี่พฤษ” มาลาร้องไห้คร่ำครวญเสียงลั่น

“แต่เราไปไหนไม่ได้แล้วมาลา เราสองคนต้องอยู่ที่นี้” มาลีผู้ซึ่งเริ่มทำใจได้แล้วพูดกับน้องสาว

“แต่น้องกลัว”

“หยุดร้องได้แล้วตั้งสติหน่อยสิมาลา เจ้าไม่ได้ยินที่ท่านเจ้าปาเจ้าเขาพูดรี ว่าหากเราบำเพ็ญตบะ เราก็จะไปจากที่นี่ได้เหมือนกันจริงหรือไม่เจ้าคะ”

มาลีหันไปถาม เจ้าปาเจ้าเขาจึงพยักหน้า

“เห็นไหมแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลัวเสียหน่อย ว่าแต่ บำเพ็ญตบะนี้ต้องบำเพ็ญกี่วันหรือเจ้าคะ”

“ก็สักร้อยถึงสองร้อยปีเห็นจะได้”

“ฮือๆ!”

เมื่อได้ยินระยะเวลาบำเพ็ญตบะ น้องคนสุดท้องก็ยิ่งร้องไห้โฮ มาลีไม่รู้จะปลอบน้องอย่างไร จึงได้แต่โอบเข้ากอดในขณะที่ตัวเธอเอง

ก็น้ำตาไหลไม่หยุดเช่นกัน

“พี่จะอยู่กับพวกเจ้าเอง”

“ว่าอย่างไรนะเจ้าคะพี่พฤกษ์” มาลีถามพี่ชาย ในขณะที่มาลาหยุดร้องไห้แล้วปาดน้ำตาเพื่อมองหน้าพี่ชายอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“พี่บอกว่า พี่จะไม่กลับไปกับคุณพ่อคุณแม่ พี่จะอยู่ที่นี้ อยู่ดูแลพวกเจ้าทั้งสอง”

“ไม่ได้นะเจ้าคะพี่พฤกษ์ พี่ไม่ได้ถูกจองจำเหมือนอย่างพวกน้อง พี่จะอยู่ที่นี้ทำไม กลับไปกับคุณพ่อคุณแม่เถิดเจ้าคะ” แม้จะรู้สึกเคืองแค้นเพียงใด แต่มาลีก็ไม่อาจรังควานวิญญาณของพี่ชายให้อยู่กับพวกเธอที่ถูกจองจำได้

“พี่ทั้งพวกเจ้าไม่ได้ หากถูกพวกผีตนอื่นรังแกขึ้นมาจะทำอย่างไร ดูเอาเถิด ตายได้แค่วันเดียวก็ถูกจองจำจนไปไหนไม่ได้เสียแล้ว พี่เป็นพี่ชายของพวกเจ้า จะทั้งพวกเจ้าได้อย่างไร”

“โอ้ พี่พฤกษ์เจ้าขา” มาลีและมาลาโผล่เข้ากอดพี่ชายด้วยความซาบซึ้งใจ

“พวกเราเป็นพี่น้องกัน แม้จะเกิดไม่พร้อมกัน แต่พวกเราตายพร้อมกัน จากนั้นไปพวกเราจะไม่ทิ้งกันไปไหน” พฤกษ์ให้คำมั่นแก่น้องๆ ก่อนจะยื่นมือมองพ่อและแม่พาร่างไร้วิญญาณของทั้งสามจากไป

ชายหนุ่มชาวห่มขาวยังคงปรากฏตัวอยู่ตรงนั้น เขาหันไปมองพฤกษ์พร้อมกับจับจ้องชายหนุ่มอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงรับรู้ได้ถึงพลังบุญของอีกฝ่าย

“โอ...ท่านไม่ใช่ดวงวิญญาณธรรมดา ท่านคือรุกขเทวดาองค์ใหม่ ท่านจงเลือกสร้างวิมานอยู่บนต้นไม้ที่ท่านต้องการเถิด ขาดเหลือสิ่งใดก็อย่าได้ลังเลใจที่จะบอกข้า”

บุญเก่าของพฤกษ์ทำให้เขามีแสงแห่งเทพปรากฏขึ้นรอบดวงวิญญาณของชายหนุ่ม เจ้าป่าเจ้าเขาซึ่งเป็นหนึ่งในเทพเช่นกันจึงให้

คำแนะนำแก่พฤษซึ่งถือได้ว่าเป็นเทพมือใหม่

“ข้าอยากอยู่ใกล้ๆ น้องสาวของข้า ถ้าอย่างนั้น ข้าขอสร้างวิมานอยู่เหนือต้นจามจุรีสีทองที่ข้าตกจากเกวียนมากระแทกตายก็แล้วกัน”

แค่คิด วิมานสีทองอันแสงงดงามก็ปรากฏอยู่เหนือต้นไม้ต้นนั้น พฤษล่องลอยเข้าไปอยู่ในวิมานของตน อีกทั้งยังอนุญาตให้น้องสาวทั้งสองเข้าไปอยู่ร่วมวิมานด้วยกันได้

ภายในวิมานลอยฟ้าเหนือต้นจามจุรีสีทองของพฤษกว้างขวางโอ่อ่า มีพื้นที่ใช้สอยเพียงพอที่จะให้ทั้งสามพักอาศัยได้อย่างสะดวกสบาย พฤษเนรมิตให้วิมานมีห้องนอนสามห้องสำหรับตัวเขาเองและน้องสาวทั้งสอง เมื่อถึงเวลาเข้านอน สามพี่น้องก็แยกย้ายกันเข้านอนนอนในห้องนอนของตน

“เป็นอะไรหนอตัวเรา เหตุใดจึงรู้สึกกระสับกระส่ายเช่นนี้” มาลีไม่อาจจะล้มตัวลงนอนบนเตียงนอนที่บุด้วยพุกหนานนุ่มได้ แม้ว่าภายในห้องนอนที่พี่ชายแท้ๆ ของเธอเนรมิตให้นั้นจะใหญ่โตโอ่อ่า แต่เหตุใดจึงอยู่ในนี้แล้วยังรู้สึกอึดอัด รวากับมีแรงอะไรบางอย่างขุดให้ออกไปจากที่นี่ หญิงสาวจึงตัดสินใจเดินออกมาจากห้องนอนเพื่อมาทำใจที่ระเบียงของวิมานสักครู่ จึงได้รู้ว่าไม่ได้มีแค่เธอที่รู้สึกเช่นนี้

“อ้าวมาลา เจ้าเองก็ยังไม่นอนอีกรี”

“น้องนอนไม่หลับเจ้าคะ อาจเป็นเพราะแปลกที่แปลกทางजनนอนไม่ได้ แล้วพี่มาลีเล่าจะ เหตุใดจึงยังไม่นอนอีก ดึกแล้วหนา”

“พี่เองก็เหมือนกับเจ้า กระสับกระส่ายจนหลับไม่ลง” มาลีตอบน้องสาว

“หรือว่า...วิมานของพี่พฤษจะไม่ใช้สถานที่ที่ถูกสร้างมาให้เราได้พักอาศัย ถ้าเป็นเช่นนี้ พวกเราจะไปอยู่ที่ใดกันเล่า” มาลาเอ่ยเสียงสะท้อนด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ แค่คืนแรกที่ต้องใช้ชีวิตเป็นผีก็ต้อง

เผชิญกับชะตากรรมที่ยากลำบากเพียงนี้เสียหรือ ที่ซุกหัวนอนก็ไม่มี วิจารณ์ดงามที่พี่ชายของเธอสร้างเอาไว้ก็เข้าไปอยู่อาศัยไม่ได้

“เราเป็นนางไม้ ถ้าอย่างนั้น เราก็ไปสิงอยู่ในต้นไม้ของเรากันเถอะนะ”

“หมายความว่าอย่างไรหรือเจ้าคะ”

“ก็หมายความว่า หากตอนนี้พี่พฤษภกลายเป็นรุกขเทวดาและมีวิมานลอยฟ้าอยู่เหนือต้นไม้ได้ ดังนั้นเราสองคนก็ต้องมีที่พักอาศัยอยู่ในต้นไม้ได้เช่นกัน” ว่าแล้วมาลีก็จับมือน้องสาว จากนั้นก็พากันกระโดดลงมาจากวิมานของพี่ชายแล้วเดินไปยังต้นไม้ที่ทั้งคู่ถูกกำหนดว่าต้องถูกจองจำอยู่ในนั้น

“พี่คิดว่า ที่เราไม่สามารถนอนอยู่ในวิมานของพี่พฤษภได้ อาจเป็นเพราะว่าเราถูกจองจำให้สิงสถิตอยู่ในต้นไม้สองต้นนี้ ไปสิงสถิตอยู่ที่อื่นไม่ได้ เจ้ารออยู่ที่นี้ก่อนหนามาลา พี่จะลองเข้าไปสิงอยู่ในต้นไม้ บางทีที่นี่อาจจะเป็นบ้านที่ดีของเราก็ได้” พูดจบมาลีก็หายวับเข้าไปภายในต้นตะเคียนทอง เพียงแค่จิตใจเดียวก็ออกมาปรากฏตัวข้างๆ น้องสาวอีกครั้ง

“น่าอยู่ทีเดียว นางตะเคียนตนเก่าดูแลรักษาต้นตะเคียนทองได้สะอาดสะอาด ช่างในมีห้องหับเป็นสัดส่วนน่าอยู่เสียวนา เจ้าลองเข้าไปสิงในต้นกล้วยตานีของเจ้าดูเถิดมาลา” มาลีแนะนำน้องสาว

“จ๊ะ” มาลารับคำ และลองเข้าไปอยู่ในต้นกล้วยตานีดูบ้าง ก่อนจะออกมายิ้มแป้นด้วยสีหน้าโล่งใจ

“ในต้นกล้วยตานีก็น่าอยู่เช่นกันจ๊ะ มีห้องหับเป็นสัดส่วนสะอาดสะอาด อีกทั้งยังมีอุปกรณ์เย็บปักถักร้อยเอาไว้ให้น้องได้ทำคลายเหงาอีกด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น เราก็ไม่ต้องรบกวนพี่พฤษภอีกแล้ว เราไปบอกพี่พฤษภกันเถิดหนานว่าไม่ต้องเป็นห่วง เราเองก็มีบ้านของเราอยู่แล้ว แม้

จะไม่ใช่วิมานลอยฟ้า แต่ก็อยู่ได้อย่างสบาย ไม่ได้ลำบากอันใด”

สองพี่น้องตกลงกันก่อนจะเหาะไปยังวิมานของพญักษ์ เพื่อบอกกล่าวว่าจะขอสิ่งสถิตอยู่ในต้นตะเคียนทองและต้นกล้วยตานีที่ทั้งสองตกเวรียนลงมากระแทกตาย และจำเป็นจะต้องสิ่งสถิตอยู่ที่นั่น

“พวกเจ้าแน่ใจแล้วรึว่าจะสิ่งอยู่ในต้นไม้เหล่านั้นได้”

“แน่ใจเจ้าคะ ตอนที่น้องเข้าไปสิ่งอยู่ในต้นตะเคียนทอง น้องรู้สึกว่ายสบายกว่าในวิมานของพญักษ์มากทีเดียว บางทีอาจจะเป็นเพราะว่านางตะเคียนตนก่อนสาปให้น้องต้องสิ่งอยู่แต่ในต้นตะเคียนต้นนี้กระมังเจ้าคะ” มาลีบอกพี่ชายไปตามความจริง

“มาลาเองก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกันเจ้าคะ เห็นที่คงต้องสิ่งอยู่ในต้นไม้ของตนจนกว่าจะบำเพ็ญตบะสำเร็จ หรือมีตัวตายตัวแทนถึงจะไปอยู่ที่อื่น หรือไปเกิดใหม่ได้”

“เออละ พี่เข้าใจแล้ว ถ้าพวกเจ้าสิ่งอยู่ในต้นไม้แล้วอยู่อย่างสุขสบายพี่ก็หมดห่วง อีกอย่าง หากพวกเจ้าหาตัวตายตัวแทนได้แล้วก็จะได้รับอิสรภาพ เมื่อนั้นพวกเราสามพี่น้องก็จะไปเกิดใหม่พร้อมกัน”

“เจ้าคะ” น้องสาวทั้งสองรับคำก่อนจะแยกย้ายไปสิ่งสถิตอยู่ในต้นไม้ของตน คืบแรกของการเป็นนางตะเคียนทองและนางตานีมีอใหม่ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด แต่ถึงอย่างไร สองนางก็อยากจะไปเกิดใหม่เร็วๆ จึงตั้งจิตอธิษฐาน ขอให้มิตัวตายตัวแทนมาแทนที่การถูกจองจำนี้โดยเร็ว...

คำอธิษฐานของสองนางเป็นจริงเร็วเกินคาด เมื่อเช้าตรู่ ของวันถัดมามีโจรป่าปล้นฆ่าชาวบ้านที่สัญจรผ่าน เป็นหญิงสาวสองนางที่อายุไม่ห่างจากมาลีและมาลามากนัก

“ฮือๆ...ปล่อยเราสองคนไปเกิดเจ้าคะ พวกเราอยากกลับไปหาพ่อหาแม่” สองวิญญาณสาวร้องให้คร่ำครวญเมื่อถูกนางตะเคียนทอง

และนางตานีตรึงดวงวิญญาณเอาไว้

“ไม่ได้ พวกเจ้าตายแล้ว พวกเจ้าต้องอยู่ที่นี้แทนพวกข้า” มาลี บั่นหน้าตึงทึงใส่สองดวงวิญญาณสาว ทั้งที่จริง ๆ แล้วก็รู้สึกสะเทือนใจที่เห็นทั้งสองกอดกันกลมและร้องไห้จนตัวสั่น ดวงวิญญาณสองดวงนี้มีสภาพไม่ต่างจากเธอและน้องสาวเลย ทั้งสิ้นตระหนกจากการรับรู้ ว่าตัวเองตายจากโลกนี้ไปกะทันหัน ทั้งต้องมาถูกจองจำเป็นตัวแทนตัวแทนโดยไม่เต็มใจ

“สงสารพวกเราเถิดนะเจ้าคะ พวกเราอยากกลับบ้าน แม้จะกลับไปได้แค่ดวงวิญญาณ พวกเราก็คอยอยากกลับไปหาพ่อแม่ของพวกเราเป็นครั้งสุดท้าย” หนึ่งในดวงวิญญาณยังคงอ่อนวอนต่อ

“เออ...มะ...ไม่ได้” น้ำเสียงของมาลีอ่อนลง ในขณะที่มาลานั้นร้องให้ตามสองดวงวิญญาณไปด้วยอีกคน

“พี่มาลีจะ นื่องว่าปล่อยดวงวิญญาณสองดวงนี้ไปก่อนเถอะจะ เอาไว้หากมีใครมาตายที่นี้อีกค่อยจับมาเป็นตัวแทนตัวแทนของเรา ก็ได้” มาลาเสนอเพราะอดสงสารสองดวงวิญญาณไม่ได้

“แต่ นี่เป็นโอกาสที่เราจะได้รับอิสระนะมาลา” มาลีแย้งน้องสาว

“นี่ก็เพิ่งจะวันแรกเท่านั้น นื่องว่าคงจะมีคนมาตายตรงนี้ในอีกไม่ช้าหรอกจ๊ะ เราเลือกคนที่ดูน่าสงสารน้อยกว่านี้อีกสักนิดเถิดหนา น้องสงสารดวงวิญญาณสองดวงนี้เหลือเกิน คงอยากกลับไปหาพ่อแม่แม่แ่แล้ว” พูดแล้วก็สะอื้นให้เพราะนึกสงสารตัวเองขึ้นมา

มาลีฟังน้องสาวพูดแล้วก็เหลือบไปมองสบตากับพี่ชายที่ยืนมองอยู่ห่างๆ อย่างขอความเห็น พฤษะจึงพยักหน้าช้าๆ เป็นนัยว่าเห็นด้วยกับมาลา ทำให้ทั้งสามพี่น้องต้องปล่อยดวงวิญญาณสองดวงแรกไป

การที่ได้เห็นดวงวิญญาณได้กลับบ้านนั้นสร้างความอึดอัดใจให้สองสาวอย่างนางตะเคียนทองและนางตานีเป็นอย่างมาก แต่ถึงกระนั้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตนยังถูกจองจำให้สิงสถิตอยู่ในต้นตะเคียนทอง

และต้นกล้วยตานี ทั้งคู่จึงต้องหาตัวตายตัวแทนมาแทนที่อยู่ตรงนี้ให้
จงได้...

วันเวลาผันผ่าน ก็ไม่มีวิญญาณตนใดมาเป็นตัวตายตัวแทน
ของนางตะเคียนทองและนางตานีเสียที แม้ว่าจะมีผู้คนที่สัญจรผ่าน
เส้นทางนั้นถูกปล้นฆ่า ผ่านการเกิดศึกสงคราม ภัยธรรมชาติครั้งแล้ว
ครั้งเล่า มีดวงวิญญาณที่สามารถจับมาเป็นตัวตายตัวแทนได้อยู่หลาย
ร้อยหลายพันครั้ง ทว่า...ไม่มีใครน่าสงสารน้อยไปกว่าใคร ทุกคนล้วน
เศร้าโศกเนื่องจากต้องตายจากคนอื่นเป็นที่รัก ทำให้นางตะเคียนทอง
และนางตานีไม่อาจจะจับดวงวิญญาณเหล่านั้นมาจองจำได้ลงคอ

“พวกเราอยู่ที่นี้ คุณพ่อคุณแม่ก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เราไม่เคย
ขาด พวกเราไม่ได้อดอยาก ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยวิญญาณพวกนี้ไป
ก็แล้วกัน”

มาลีและมาลาตกลงกันโดยมีฤกษ์ที่เห็นด้วยในทุกๆ การ
ตัดสินใจ หากน้องสาวของเขายังไม่ไปไหน เขาก็จะใช้ชีวิตเป็น
รุกขเทวดา อยู่ดูแลน้องๆ แบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ

สามพี่น้องไม่เพียงไม่จองจำใครไว้เป็นตัวตายตัวแทนตน แต่
พวกเขายังเนรมิตพื้นที่บริเวณโดยรอบให้กลายเป็นที่พักอาศัยชั่วคราว
ของเหล่าดวงวิญญาณที่ตายใหม่ๆ เพื่อรอญาติมาเชิญดวงวิญญาณ
กลับบ้าน หรือไม่ก็รอให้ยมทูตมารับตัวไป เพราะหากปล่อยดวง
วิญญาณเหล่านี้ให้เร่ร่อนไป อาจจะถูกวิญญาณที่มีนิสัยเกรตนอื่นๆ
รังแกเอาได้

ฉะนั้นจึงเป็นที่รู้กันในสามภพว่า บริเวณที่มีต้นจามจุรีสีทอง ต้น
ตะเคียนทอง และต้นกล้วยตานีขึ้นอยู่เรียงรายเป็นจุดนัดหมายของ
วิญญาณที่ต้องการความช่วยเหลือมาพำนักอยู่ เหล่ายมทูตจะมารับ
ดวงวิญญาณได้จากที่นี่โดยไม่ต้องไปออกตามหาไกลๆ ในขณะที่

เดียวกันก็มีชาวบ้านหลายคนนำของมาเช่นไผ่ต้มน้ำทั้งสามต้นอยู่
เนื่องๆ เนื่องจากมีคนพบเห็นนางไผ่ออกมาปรากฏตัวอยู่บ่อยครั้งจน
เริ่มมาบนบานศาลกล่าว สมหวังบ้าง ไม่สมหวังบ้าง แต่ก็มีของเช่น
ไผ่มาตั้งบูชาเอาไว้อย่างไม่ขาดสาย

ในวันที่ไม่มีพลับพลาแผ้วมาถึง ซึ่งนั่นหมายถึงคุณพ่อคุณแม่
ของทั้งสามได้หมดบุญลงเสียแล้ว ทั้งสามจึงเริ่มประกอบสัมมาชีพ
โดยที่ไม่แสดงอิทธิฤทธิ์เพื่อให้คนหาของเช่นไผ่ แล้วกลายเป็นกรรม
เนื่องจากสร้างความมั่งงายให้คนอื่นๆ อีกทั้งบุญที่ได้สะสมมาจากการ
ช่วยเหลือดวงวิญญาณดวงอื่นๆ ไม่ให้ถูกจองจำทำให้หญิงสาวทั้งสอง
ไม่ต้องถูกตรึงไว้กับต้นไม้ที่สังสติดอีกแล้ว

พวกเธอแปลงกายเป็นมนุษย์ออกไปใช้ชีวิตปะปนกับคน
ธรรมดาทั่วไปได้แนบเนียน โดยมีข้อแม้เพียงแค่ว่า หลังพระอาทิตย์
ตกดินจะต้องกลับมายังต้นไม้อันเป็นที่สังสติดของตน ไม่อย่างนั้นจะ
แปลงกายเป็นมนุษย์ธรรมดาไม่ได้

มาลีผู้เป็นหญิงสาวที่มีความรู้ด้านการสร้างบ้านเรือนไทยได้
แปลงกายเป็นมนุษย์ เข้าทำงานกับช่างสร้างเรือนไทย และด้วยความรู้
ที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม มาลีจึงได้เป็นหัวหน้าช่างหญิงที่ได้คุมงาน
สร้างบ้านเรือนอย่างไม่ขาดมือ

ส่วนมาลา เธอเป็นคนชอบเย็บปักถักร้อยมาแต่ไหนแต่ไร อีกทั้ง
นางตานีตนก่อนได้ทั้งอุปกรณ์เย็บปักถักร้อยเอาไว้ให้เธอได้นำมา
ประกอบสัมมาชีพ นางตานีสาวจึงได้ออกแบบและเย็บย้อมออกมาขาย
โดยย้อมอัดจีบเป็นลอนคล้ายใบกล้วยตานีเป็นที่นิยมอย่างมากในหมู่
ลูกสาวเศรษฐีแห่งเมืองแม่กลอง

แม่หญิงหลายคนต่างเป็นเจ้าของย้อมอัดจีบนี้ เมื่อคนหนึ่งมีอีก
คนก็ต้องมี แล้วต้องมีให้ครบทุกสี สะพายไม่ซ้ำกัน และที่สำคัญสีย้อม

ต้องเข้ากับสีสไปที่หม

ในขณะที่พฤษเป็นู้มีความรู้ด้านเครื่องดื่แบบฝรั่ง เมื่อครั้งยังมีชีวิต พฤษเคยมีโอกาสได้ติดตามเจ้าเมืองแม่กลองไปว่าราชการต่างเมืองอยู่บ่อยๆ ได้มีโอกาสชิมเครื่องดื่ที่เรียกว่า ‘ข้าวแฟ’ หรือ ‘กาแฟ’ และได้ศึกษาค้นคว้าการคั่วและการชงกาแฟมานับแต่นั้น หลังจากตายแล้วกลายมาเป็นรุกขเทวดา ชายหนุ่มก็มีเวลาเหลือเพื่อที่จะตามหาสายพันธุ์เมล็ดกาแฟต่างๆ คิดค้นวิธีการคั่ว บด และสกัดกาแฟที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน

ความเป็นรุกขเทวดาทำให้พฤษได้มีโอกาสไปท่องเที่ยวป่าหิมพานต์อยู่บ่อยครั้ง และได้พบเมล็ดพันธุ์กาแฟจากป่าหิมพานต์ที่เมื่อนำมาคั่ว บด และชงแล้ว ได้รสชาติหอมล้ำเลิศกว่าเมล็ดกาแฟสายพันธุ์ใดๆ ที่รุกขเทวดาหนุ่มเคยลิ้มลอง

เมื่อค้นพบแหล่งกำเนิดเมล็ดกาแฟที่ชื่นชอบแล้ว รุกขเทวดาหนุ่มจึงเปิดร้านขายกาแฟ โดยมีเหล่าลูกค้าเป็นรุกขเทวดา คนธรรพ์ เทวดาและนางฟ้าจากบนสวรรค์มาอุดหนุนอยู่เป็นประจำ ร้านกาแฟของพฤษชื่อว่าร้าน ‘รุกขอะโรมา’

2

กาลเวลาผันผ่าน นานเท่าใดทั้งสามก็ลึมนับ แต่หลายสิ่งรอบตัวเปลี่ยนแปลงไปหมด ทั้งบ้านเมือง สภาพแวดล้อม สิ่งปลูกสร้างมาแทนพื้นที่ป่าที่ถูกแผ้วถางเพื่อสร้างรีสอร์ท บ้านพักตากอากาศที่ผุดขึ้นราวดอกเห็ด ความเจริญนำมาซึ่งน้ำไหล ไฟสว่าง ถนนทางสะดวกสบาย โดยแลกกับพื้นที่สีเขียวที่เริ่มหายไป

จะเหลืออีกแต่กลุ่มต้นไม้อันประกอบไปด้วยต้นพฤษภ หรือต้นจามจุรีสีทองอายุหลายร้อยปี ต้นตะเคียนทอง และต้นกล้วยตานีที่ไม่มีใครกล้าแตะต้อง เนื่องจากเป็นที่เลื่องลือกันถึงความศักดิ์สิทธิ์ของนางตะเคียนทองและนางตานีที่สิงสถิตอยู่ที่ต้นไม้

ร้านกาแฟของพฤษภเป็นร้านที่สร้างขึ้นจากไม้สักทองทั้งหลัง ไม้ทุกชิ้นขัดเงาไว้บจับสีทองระเรื่อ ร้านกาแฟแห่งนี้ออกแบบด้วยสถาปัตยกรรมเรือนไทยที่มีหน้าจั่วและหลังคาสูง ผสมผสานกับสไตล์โมเดิร์นที่ผนังของตัวร้านถูกระจกเพื่อเพิ่มความโปร่งสบายตา และทำให้ร้านดูกว้างขึ้น ที่เพดานประดับโคมไฟห้อยระย้าแบบฝรั่ง ที่ผนังประดับด้วยเครื่องทองเหลืองที่หล่อเป็นรูปสัตว์หิมพานต์อันวิจิตรงดงามราวกับมีชีวิต

ทุกๆ บานกระจกมีผ้าม่านปกปิดวิจิตรงดงามด้วยฝีมือช่างปัก

ผ้าสมัยโบราณประดับห้อยระย้า พื้นที่ภายในร้านแบ่งออกเป็นสัดส่วน เริ่มจากด้านนอกที่เป็นส่วนระเบียงด้านหน้าร้าน เป็นบริเวณที่มีไว้สำหรับบริการลูกค้าที่ต้องการสัมผัสกับธรรมชาติอันแสนร่มรื่น ภายใต้ร่มเงาของต้นจามจุรีต้นใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขากินพื้นที่เป็นบริเวณกว้าง

ถัดจากระเบียงเข้ามาภายในร้านที่เป็นห้องกระจก เมื่อเดินเข้ามาบริเวณนี้จะเห็นเคาน์เตอร์ชงกาแฟตั้งอยู่ด้านในสุดของร้าน ผู้ที่เข้ามานั่งอยู่ในห้องกระจกจะได้เห็นขั้นตอนการชงกาแฟ และได้สัมผัสกับกลิ่นกรุ่นของกาแฟคั่วบดซึ่งคัดสรรสายพันธุ์มาอย่างดี อีกทั้งบาร์สตายังสกดออกมาใหม่ๆ จนหอมฟุ้งไปทั่วร้าน

นอกจากนี้ยังมีส่วนของห้องจัดเลี้ยง และห้องประชุมสำหรับเหล่าเทวดาหรือวิทยากรที่มาใช้สถานที่สำหรับแก้ปัญหา หรือมีงานเลี้ยงสังสรรค์เล็กๆ น้อยๆ อยู่เป็นประจำ โดยห้องดังกล่าวมีโต๊ะประชุมที่ทำจากไม้สักทองเข้ากับสไตล์การออกแบบของร้าน ในส่วนของเก้าอี้ทุกตัวก็บุด้วยผ้าไหมเนื้อดี

ทั้งหมดที่ว่ามานี้เป็นฝีมือของน้องสาวคนรองของพฤษ์ที่ออกแบบ และควบคุมการก่อสร้างร้านกาแฟรุขชะโรมาด้วยตัวเอง ในขณะที่น้องสาวคนเล็กเป็นผู้ดูแลเรื่องงานผ้าทุกชนิด ทั้งผ้ามาตกแต่งและงานเฟอร์นิเจอร์ผ้าทุกชิ้น โดยน้องสาวคนนี้เป็นคนลงมือทำขึ้นมาด้วยตัวเองทุกชิ้นด้วยความพิถีพิถัน

ร้านกาแฟที่ออกแบบได้อย่างสวยงาม ตกแต่งอย่างวิจิตร ประณีต และที่สำคัญที่สุดคือ รสชาติของกาแฟที่แสนล้ำเลิศตราตรึงทำให้ร้านรุขชะโรมาเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว แต่น่าเสียดายที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดได้ลิ้มรสกาแฟนี้แม้เพียงหยดเดียว เนื่องจากพฤษ์อำพรางร้านกาแฟของเขาเอาไว้ในมิติที่มนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็น ดังนั้นในสายตาของคนทั่วไป จึงเห็นเพียงแต่ต้นจามจุรีต้นใหญ่มหึมาสมกับ

ที่ตั้งตระหง่านมาหลายร้อยปี รวมถึงต้นตะเคียนทองและต้นกล้วยตานี พร้อมกลิ่นควันธูปโขยคลุ้ง และเครื่องเซ่นไหว้ที่ตั้งบูชาอยู่ทั่วบริเวณ เท่านั้น...

นางตะเคียนสาวเดินหน้ามุ่มเข้ามาในร้านกาแฟของพี่ชาย มือทั้งสองข้างสลับกันบิดแบ่งฝุ่นที่เปโระตามตัวจนขาวโพลนไปทั้งร่าง พร้อมกับบ่นกระปอดกระแปดฟังไม่เป็นศัพท์มาแต่ไกล

“มากันอีกแล้ว ไม่เบื่อกันบ้างหรือไง ทำไมไม่ไปดันอื่นกันบ้างนะ”

“พี่บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าให้ห่วย แล้วทีนี่เป็นไง เดี่ยวสักพักก็จะมีพวงมาลัยกับผ้าสามสีมาอีก แล้วไหนจะชุดไทยแขวนรุงรังเกะกะ แกมีเวลาเก็บน้กหรือไง” พฤษพิศุดกึ่งขำที่ต้องมาเห็นน้องสาวมีแป้งขาวโพลนติดตามตัวซ้ๆ มานานหลายปี

“เคียนนี่ไม่ได้ให้ห่วยนะคะ ก็แค่บอกเลขไปมั่วๆ แต่ดันถูกเองนี่นา” นางตะเคียนทองซึ่งเรียกตัวเองว่าเคียนนี่แทนชื่อเดิมที่ชื่อว่ามาลี แย้งพี่ชาย เธอตั้งใจจะทำให้ตัวเองไม่ขลัง เพราะไม่มีเวลาเก็บกวาด ต้นตะเคียนที่อาศัยอยู่บ่อยนัก แม้ว่าหนึ่งเดือนบ้านเธอจะรกอยู่แค่สองวันก็เถอะ แต่สถาปนิกสาวอย่างเธอก็กงานยุ่งจนแทบจะไม่มีเวลากระดิกตัวอยู่แล้ว

“อย่าว่าแต่พี่เคียนนี่เลยคะ ตอนนี่แบ่งฝุ่น ผ้าสามสีแล้วก็ชุดไทยลามมาถึงบ้านของตานีแล้ว ชุดไทยที่เอามาแขวนก็มีแต่สีเขียว นี่ไม่คิดว่างานตานีจะชอบสีอื่นบ้างหรือไง”

นางตานีสาวซึ่งเปลี่ยนชื่อจากมาลาเป็นตานีมีแป้งฝุ่นขาวโพลนไปทั้งตัวไม่ต่างจากพี่สาวเดินตามเข้ามาในร้านกาแฟติดๆ นี้ขนาดเธอไม่ได้ให้ห่วยเลยสักเลข แต่คอห่วยก็ยังจะพยายามน้กกล้วยในเครือที่ออกลูก แล้วนำไปซื้อห่วยจนถูกรางวัลโดยบังเอิญ ทำให้นางตานีสาว

ได้แต่เหนื่อยหน่ายใจ

“เฮลละๆ เดี่ยวพี่จะให้มะยมไปช่วยทำความสะอาดบ้านให้พวก แก๊งค์แล้วกัน” พฤกษ์พูดถึงกุมารทองหัวหักที่มีคนนำมาทิ้งไว้ที่ได้ต้น จามจุรีสีทองเมื่อประมาณหนึ่งร้อยปีก่อน ชายหนุ่มเห็นแล้วสงสารจึง ให้มาอยู่ร่วมวิมาน เพื่อช่วยดูแลบ้านของน้องๆ ในวันที่ต้องรับศึกหนัก จากคอหอยที่แหกกันมาจตุรปู ภูแป้ง และถวายเป็นเช่นไวกันทุกๆ สิบ ห้าวัน

“เคียนนี่ไม่เข้าใจเลย ทำไมมนุษย์พวกนี้ไม่ยอมไปหางาน หาการทำกัน วันๆ รอแต่ความหวังลมๆ แล้งๆ จากการเล่นหอยกันอยู่ ได้ ดูอย่างพวกเราสิ ยังทำงานหาเงินงกๆ เพื่อซื้อของที่อยากกินอยาก ใช้” เคียนนี่ยังบ่นไม่เลิก เธอเองเป็นนางตะเคียนทองผู้มีอิทธิฤทธิ์ แต่ ก็ไม่เคยรู้ลวงหน้าหรือไม่เห็นอนาคตหรอกว่าหอยจะออกอะไร แล้วคน พวกนี้จะมาหวังอะไรจากตัวเลขของเธอกัน

“ก็ยุคนี้สมัยนี้เงินทองหายาก แม้จะไม่มีโจรซุกซุมเหมือนสมัย ที่พวกเราใช้ชีวิตอยู่ แต่ข้าวของก็แพงเอาๆ อะไรที่ได้มาง่ายๆ แบบไม่ ต้องเหนื่อยจึงเป็นหนทางที่ทำให้มนุษย์พวกนี้มีความหวัง พวกแกเอง ก็อย่าทำให้มนุษย์พวกนี้ม่งายก็แล้วกัน”

“คะพี่พฤกษ์ เคียนนี่ว่าจะพรางต้นตะเคียนทองของเคียนนี่ สักกระยะคะ ถ้าคนมาหาเลขไม่เห็นต้นไม้ ก็คงจะกลับไปกันเอง”

“ตานี้ก็เหมือนกันคะ นี่ก็ว่าจะไปอยู่ที่ซอปลักระยะเพราะ กระเป๋าทิ้งออกคอลเล็กชั่นใหม่กำลังขายดี” นางตานีพูดแล้วก็ยิ้ม ปลื้มใจที่เธอปั่นคอลเล็กชั่นแบรนด์ตานีให้โด่งดังได้สำเร็จ กระเป๋าผ้า พิมพ์ลายเลียนแบบใบกล้วยตานี กับกระเป๋าถือผ้ากำมะหยี่สุดหรูหรร ออกแบบให้มีรูปร่างคล้ายหัวปลีกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก จนมีบริษัทข้ามชาติเข้ามาติดต่อขอนำกระเป๋แบรนด์ของเธอไปขาย ต่างประเทศเลยทีเดียว

“จะว่าไป พวกเราก็คือผู้ที่นี่มาสองร้อยกว่าปีแล้วสินะ” พฤกษ์พูดขึ้น ทำให้น้องสาวทั้งสองนับนิ้วพร้อมกับพึมพำออกมาเบาๆ

“นั่นสินะคะ สองร้อยกว่าปีแล้ว ไม่น่าเชื่อเลย” เคียนนี่ผู้ซึ่งได้ทำงานในสิ่งที่ตนรักไม่ได้รู้สึกว่าการผ่านพ้นวันเวลามานานขนาดนี้ การเป็นสถาปนิกอิสระ รับออกแบบและสร้างบ้านทำให้เธอมีเรื่องที่ทำลายให้ทำอยู่เสมอ

“แปลว่า กว่าจะสองร้อยปีที่ผ่านมา พวกเรามีความสุข เราก็เลยไม่รู้สึกรุ้มนานกับวันเวลาที่ผ่านไปนานขนาดนี้สินะคะ” ตานี่พูดเสริม

พฤกษ์ไม่พูดอะไร เขาได้แต่ยิ้มให้น้องสาว เพราะรุ้กษเทวดาเองก็มีความสุขที่ได้อยู่ร่วมวันเวลาเหล่านี้กับน้องๆ ชายหนุ่มได้ทำในสิ่งที่รัก ซึ่งก็คือเปิดร้านกาแฟ ได้พบปะเหล่านางฟ้าและเทวดามากมาย แต่จะมีใครรู้ว่าเขาผ่านวันเวลามาอย่างทุกข์ทรมานเพียงใด

นับตั้งแต่ทั้งสามสิ้นลมหายใจกลายเป็นวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ที่นี่ ไม่มีใครรู้ว่าพฤกษ์นั้นรู้สึกผิดกับน้องสาวทั้งสองที่เขาไม่สามารถปกป้องพวกหล่อนได้ เสียแรงที่เขาเป็นผู้ชายคนเดียวในบรรดาสามพี่น้อง แต่ไม่เคยฝึกปรีวิชากระบี่กระบองให้เชี่ยวชาญ เกิดเหตุร้ายขึ้นมาจึงไม่สามารถที่จะรับมือกับพวกโจรได้ ฉะนั้นการไปเกิดใหม่แต่เพียงลำพังจึงเป็นการกระทำที่เห็นแก่ตัวลึนดี ดังนั้นตราบไคที่เคียนนี่และตานียังอยู่ที่นี้อย่างมีความสุข เขาก็จะอยู่กับน้องๆ ไม่ว่าจะผันผ่านวันเวลาไปอีกนานแค่ไหน

เสียงกระดิ่งดังขึ้นเมื่อประตูหน้าร้านถูกเปิดออก ทำให้ทั้งสามหันไปมอง จึงเห็นว่าผู้มาเยือนเป็นนางอัปสรแสนงดงามผู้เร่ร่อนไปด้วยละอองนางฟ้ารอบกายอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของนางฟ้า

ยุคนี้สมัยนี้นางอัปสรไม่สวมชฎาหมสไบกันแล้ว เสื้อผ้าที่สวมใส่กันนั้นเป็นไปตามยุคสมัย อย่างที่นางอัปสรนางนี้สวมใส่ก็เช่นกัน เธอสวมเสื้อยืดเอวลอยคู่กับกางเกงยีนส์ดำ อวดเอวคอดอวบและ

ผิวขาวเนียนละเอียดเปล่งปลั่ง บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นนางอัปสรวัยรุ่นที่มี
อิสระทางความคิดนางหนึ่ง

เมื่อเดินเข้ามาถึงหน้าเคาน์เตอร์ชงกาแฟ รอยยิ้มละไมก็ถูกส่ง
ให้เจ้าของร้านหนุ่ม เธอมาที่นี่แทบทุกวันด้วยความหลงใหลกลิ่นรส
หอมละมุนของกาแฟที่ไม่แพ้ความหลงเสน่ห์เจ้าของร้าน พกพระกระดก
ริมฝีปากยิ้ม ค้อมศีรษะเล็กน้อยเพื่อแสดงความต้อนรับพร้อมกับมอง
ลูกค้าสาวด้วยความเอาใจใส่

“เอสเพรสโซร้อนเหมือนเดิมใช่ไหมครับ”

บาร์ิสต้าหนุ่มถาม ด้วยเหตุนี้กระมังนางอัปสรนางนี้จึงหลงใหล
เจ้าของร้านหนุ่มมากมายนัก ไม่ใช่เพียงเพราะผิวที่ขาวเนียนละเอียด
ไม่ใช่เพียงเพราะริมฝีปากแดงระเรื่อราวผลตำลึงสุก แต่เป็นเพราะ
ความเอาใจใส่ที่พกพระมีให้ลูกค้าของเขาทุกรายที่มาอุดหนุน

“คะ เอสเพรสโซร้อนแก้วหนึ่ง เหมือนเดิม” สั่งแล้วนางอัปสรก็
ยิ้มหวานให้ ก่อนจะป้อนเครื่องดื่มที่โตะซึ่งอยู่ใกล้เคาน์เตอร์ชงกาแฟมาก
ที่สุด เพื่อลอบมองท่วงท่าการชงกาแฟที่แสนทะมัดทะแมงของบาร์ิสต้า
หนุ่ม

รุกขเทวดาผู้นี้ช่างรูปร่างงามเหลือเกิน ผิวของเขาขาวหมดจด
งดงามไร้ที่ติดุจดังรูปปั้น รูปร่างของเขาสูงใหญ่ ไหล่กว้าง ยามเดินเหิน
แผ่นหลังก็ตรงอย่างผู้มีบุคลิกภาพดี และที่ชวนมองยิ่งกว่าสิ่งใดคือ
ดวงตาหวานซึ้งของเขา กรอบใบหน้าเรียวได้รูปที่ประกอบไปด้วยคิ้ว
เข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักได้รูปแต่มีสีแดงระเรื่อตามธรรมชาตินั้น
ทำให้ลูกค้าส่วนใหญ่ที่แวะเวียนมาที่ร้านนี้เป็นนางไม้และนางอัปสร

“เอสเพรสโซร้อนครับ”

นางอัปสรถึงกับสะดุ้งเมื่อถูกจุดให้หลุดจากภวังค์ด้วยเสียงทุ้ม
หวาน แก้มของนางแดงระเรื่อขึ้น มือไม้บิดไปมาด้วยความเขินอาย

“กาแฟยังหอมกรุ่นเหมือนทุกวันเลยนะคะ” นางอัปสรพูดเป็น

นัย หมายถึงให้รุกขเทวดาหนุ่มเข้าใจว่าเธอมาดื่มกาแฟที่นี้บ่อยแค่ไหน

“ครับ รับขนมไว้กินคู่กับกาแฟไหมครับ” พฤกษ์ยิ้มรับคำชมอย่างรักษามารยาท ก่อนจะถามลูกค้าด้วยคำถามที่ใช้ถามเธอทุกวัน “วันนี้มีขนมอะไรบ้างคะ”

“มีบลูเบอรี่ชีสพาย บราวนี่ แล้วก็เค้กฝอยทองมะพร้าวอ่อนครับ” รุกขเทวดาหนุ่มบอกรายการขนมที่มีขายในร้าน ขนมพวกนี้นางไม้นางหนึ่งนำมาฝากขาย ซึ่งได้รับความนิยมจากลูกค้าเป็นอย่างมาก

“ถ้าอย่างนั้น ขอเป็นเค้กฝอยทองมะพร้าวอ่อนก็แล้วกันค่ะ”

“ได้ครับ” พฤกษ์รับคำ ก่อนจะบอกราคาค่าอาหารและเครื่องดื่ม นางอัปสรสาวจึงหยิบเอาถุงเงินที่อยู่ในกระเป๋าถือมาเปิดออกพร้อมกับยื่นดอกพิกุลทองคำให้เจ้าของร้านหนุ่มตามจำนวนค่ากาแฟและขนม

เมื่อมือเรียวยื่นมารับ ปลายนิ้วของนางอัปสรก็แตะบนฝ่ามือของรุกขเทวดาหนุ่มนิดหนึ่ง หัวใจของนางอัปสรเต้นระรัวเมื่อสัมผัสได้ถึง ความนุ่มละมุนน่าสัมผัส นี่แหละหน้ามือของชายผู้ไม่เคยจับดาบกรำศึก ช่างนุ่มละมุนเสียนี้กระไร

“ขอบคุณครับ” รุกขเทวดาเอ่ยเพียงเท่านั้นก็กลับไปประจำที่หลังเคาน์เตอร์อย่างไม่คิดจะสานความสัมพันธ์ต่อ เขาเป็นเช่นนั้นจนเป็นที่เลื่องลือกันไปทั่วว่าเป็นรุกขเทวดาแสนเย็นชาไร้ซึ่งความรู้สึก

พฤกษ์ไม่เคยขายตามองนางไม้หรือนางอัปสรไม่ว่าพวกนางจะงดงามเพียงใด ความใส่ใจที่มีให้ลูกค้าสาวแต่ละรายก็เท่าเทียมกันหมด ไม่ได้พิเศษสำหรับนางหนึ่งนางใด

“เป็นนางฟ้าอยู่ดีๆ ไม่ชอบ ดันอยากเป็นนก” เคียนนี่กระซิบกระซาบกับน้องสาวในขณะที่ลอบสังเกตลูกค้าสาวตั้งแต่เดินเข้ามาในร้านกาแฟ จนกระทั่งมานั่งมองพี่ชายของพวกเธอด้วยสายตาวาน

เพื่อมอยู่ในขณะนี้

“แล้วพี่เคยนี่ไม่แปลกใจบ้างเลยหรือคะว่าสองร้อยกว่าปีที่ผ่านมา ทำไมพี่พุกษ์ถึงไม่มีใครที่ถูกตาต้องใจเลยสักคน ทั้งที่นางอัปสรเคย นางกนิรีเคย นางไม้เคย มีแต่คนสวยๆ ทั้งนั้นที่แวะเวียนกันเข้ามาจีบพี่ชายเรา”

“แปลกใจจนเลิกแปลกใจไปแล้วละ”

“หรือว่า...พี่พุกษ์จะไม่มองหญิง”

“คิดอะไรแบบนั้นเล่า!” เคียนนี่เอ็ดน้องสาว ทำให้คนที่กำลังถูกกล่าวถึงเงยหน้าจากการเข็ดแค้นกาแฟขึ้นมามอง ก่อนจะหันไปเช็ดต่ออย่างไม่สนใจสิ่งใด

“ก็พี่พุกษ์เล่นไม่มองหญิงใดเลยนี่คะ”

“นั่นอาจเป็นเพราะพี่พุกษ์ยังไม่เจอใครที่ถูกใจก็ได้” เคียนนี่แก้ตัวให้พี่ชาย

“แต่ตานี่เคยเห็นพี่พุกษ์คุยกับพวกคนธรรพ์ กับเทวดาแล้วท่าทางจะถูกคอกันมากทีเดียว”

“เค้าก็คุยกันตามประสาผู้ชายนั่นแหละ พี่มีเพื่อนร่วมงานเป็นผู้ชายหลายคน เวลาคุยกันก็จะประมาณพี่พุกษ์คุยกับเทพผู้ชายพวกนี้แหละ แก่เนี่ยคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยนะยายตานี่ นี่แกดูซีริส้วยมากเสียจนเอามาจิ้นพี่ชายตัวเองกับเทพองค์อื่นๆ ไซ้ใหม่เนี่ย”

เคียนนี่ดับจินตนาการน้องสาวที่ชอบดูซีริส้วยทั้งของไทยและของต่างประเทศแล้วอินจนเก็บเอามาปะปนกับเรื่องจริง

“เหะ โทษทีคะ ตานี่ก็คิดไปเรื่อยเปื่อย” นางตานีสาวยิ้มเขินก่อนจะพูดต่อ “แล้วพี่เคียนนี่คิดว่าพี่พุกษ์จะรักใคร่เข้าสักวันไหมคะ”

“อันนี้พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

นางตะเคียนกับนางตานีลอบถอนหายใจ สำหรับทั้งสองนางแล้ว พุกษ์เป็นผู้ชายที่อบอุ่นที่สุด อ่อนโยนที่สุด ดูแลพวกเธอดีที่สุด

แต่กับสตรีนางอื่นกลับทำตัวเย็นชาราวกับว่าไม่มีความรู้สึกใดๆ คำ
เล่าลือเกี่ยวกับตัวพวกนั้นไม่ผิดเพี้ยนจากความจริงนัก ว่ารุกขเทวดา
ผู้นี้รูปงามราวรูปสลัก แต่น่าเสียดายที่เย็นชาไร้หัวใจและไร้ความรู้สึก
ไม่ต่างจากหุ่นปั้น

ยิ่งทั้งสองนางเห็นนางอัปสรพยายามแสดงกิริยาอย่างเปิดเผย
ว่ามีความรู้สึกพิเศษกับรุกขเทวดาหนุ่ม ทั้งเคียนนี่และตานี้ก็อดเห็นใจ
ไม่ได้ เนื่องจากรู้ดีว่านางอัปสรนางนี้จะไม่ได้รับความรู้สึกใดจากพี่ชาย
ของพวกเขาอีกต่อไป

ก็ครั้งก่อนแล้วที่พฤษะไม่มองหญิงใดเลย ไม่มีใครรู้เหตุผลว่า
เพราะเหตุใด นอกจากชายหนุ่มที่ไม่เคยบอกให้ใครรู้ถึงความรู้สึก
ภายในใจซึ่งถูกเก็บซ่อนมากกว่าสองร้อยปี...

3

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายในชีวิต ลินินเลือกที่จะหนี
จากความวุ่นวายเหล่านั้นมาพักผ่อนที่ต่างจังหวัดเพียงลำพัง ไทรศพ์ท์
มือถือถูกปิดเครื่อง หญิงสาวตัดทุกการติดต่อ เพราะไม่เช่นนั้นการ
ปลื้มตัวหนีความวุ่นวายครั้งนี้จะไม่ได้เป็นส่วนตัวใดๆ ทั้งสิ้น

ลินินเป็นลูกคนเดียว เกิดในครอบครัวที่มีพ่อเป็นนักธุรกิจใหญ่
กับแม่ที่เป็นทนายทนายธุรกิจที่เอื้อประโยชน์กับธุรกิจของพ่อ แน่แน่นอน
ว่าพ่อกับแม่ของเธอไม่ได้รักกันมาตั้งแต่ต้น ที่แต่งงานกันก็เพราะความ
เหมาะสมและเหตุผลทางธุรกิจ ด้วยเหตุนี้ พ่อของเธอจึงมีเมียเล็กเมีย
น้อยไปทั่ว ซึ่งแม่ของลินินก็หาได้สนใจไม่ เพราะยังคงกอดทะเลียน
สมรสเอาไว้แน่น และใช้ชีวิตอยู่กับทรัพย์สินสมบัติมากมายด้วยคติประจำ
ใจว่า

“โลกหมุนได้ด้วยเงิน”

ชีวิตสโลว์ไลฟ์คือสิ่งที่ลินินมองหา และอัมพวาคือที่ที่เธอเลือก
มาพักผ่อน แน่แน่นอนว่าที่นี่เป็นสถานที่ที่ไม่ได้ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก
แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เธอกล้าขับรถออกจากบ้านเพียงลำพังโดยที่ไม่มี
คนขับรถของครอบครัวขับให้ เป็นครั้งแรกที่ไม่มีคนดูแลคอยติดตาม
ประคบประหงม ไม่มีแม้แต่ข้อความที่บอกให้คนในครอบครัวรู้ว่าขณะ

นี่เธออยู่ที่ไหน

ใช่แล้ว ลินินหนีออกจากบ้าน ทว่า...จะหนีออกจากบ้านทั้งทีก็มีปัญญานี้ออกมาได้ไกลสุดเพียงเท่านี้

การถูกขังอยู่ในกรงทองที่แม่จะสบาย แต่ไร้อิสระทำให้เธออดอัดเสียจนลินินกล้าที่จะแหกกฎที่หญิงสาวเชื่อฟังคำสั่งของพ่อและแม่มาโดยตลอด ออกไปหาชีวิตอิสระดูสักครั้ง แม้จะรู้ดีว่าเป็นอิสรภาพเพียงชั่วคราวก็ตาม

การขับรตตามแอปพลิเคชันนำทางทำให้เส้นทางที่ปกติก็คิดเคี้ยวอยู่แล้วยิ่งน่างงงวยไปหมดสำหรับคนที่มาที่นี่เป็นครั้งแรก ลินินมีนหัวไปหมดแล้ว เธอเมาโค้งที่นับได้คร่าวๆ ก็เกือบจะถึงร้อยโค้งแล้ว กระมัง บนถนนที่คิดเคี้ยวไปตามสวนผลไม้ที่ปลูกอยู่เต็มสองข้างทางหันไปทางไหนก็เจอแต่ต้นมะพร้าวสลับกับสวนผลไม้

“เอ...สวนมะพร้าวสวนนี้เราเพิ่งขับรตผ่านไปนี่นา”

หญิงสาวพึมพำแต่ก็ยังขับรตต่อไปเรื่อยๆ จากที่ไม่ค่อยแน่ใจจนตอนนี้เธอมั่นใจแล้วว่าน่าจะหลงทางแน่ๆ จนกระทั่งขับมาเจอกับร้านกาแฟร้านหนึ่งซึ่งดูจากดีไซน์ของร้านแล้ว ลินินไม่อยากจะเชื่อว่าร้านกาแฟในต่างจังหวัดที่ตั้งอยู่ริมถนนแสนเปลี่ยว แถมยังต้องขับรตลัดเลาะเลี้ยวผ่านหลายโค้งกว่าจะมาถึงจะตกแต่งได้อย่างสวยงามและมีลูกค้านั่งร้านขนาดนี้

ลินินคิดว่า การหลงทางไม่ใช่เรื่องโชคร้ายเสมอไป เพราะมันทำให้เธอได้มาพบร้านกาแฟร้านนี้ ร้านที่อยู่ใต้ต้นจามจุรีขนาดใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านออกไปเป็นบริเวณกว้าง เป็นสิ่งปลูกสร้างเพียงหนึ่งเดียวที่เธอเห็นอยู่ในบริเวณนี้ น่าแปลกตรงที่หญิงสาวเห็นว่ามีลูกค้านั่งชดร้าน แต่ไม่รู้ว่พวกเขาเหล่านี้ไปจอดรถกันไว้ที่ไหน เพราะนอกจากรถของหญิงสาวแล้ว ก็ไม่มีรถคันไหนเลยจอดอยู่หรือแม้กระทั่งรถที่ขับผ่าน

หญิงสาวขับรถไปจอดไว้ภายใต้ร่มเงาของต้นจามจุรีจุดที่ใกล้กับทางเข้าร้านมากที่สุด มองสำรวจลูกค้าที่นั่งอยู่ก็รู้สึกว้าวแล้วแต่รูปร่างหน้าตาดี มีผิวพรรณงามผุดผ่องราวกับมีละอองแสงเปล่งประกายออกจากตัวกันทั้งชายหญิง

‘แวะซื้อกาแฟดื่มสักแก้วดีกว่า จะได้ถามทางด้วย’ คิดได้อย่างนั้นลินินก็ลงจากรถ เดินตรงไปทางที่มีรูปปั้นผู้ชายที่ตั้งอยู่ตรงหน้าประตูทางเข้า

แคว้งจากไกลๆ ลินินก็รู้สึกว่ารูปปั้นนั้นช่างสง่างามเหลือเกิน จิตรกรคงตั้งใจปั้นรูปปั้นผู้ชายคนนี้ให้สมบูรณ์แบบที่สุดอย่างสุดฝีมือเป็นแน่ เพราะทั้งรูปร่างหน้าตาราวกับเทพบุตรที่หลุดออกมาจากหนังสือนิยาย ดูเอาเถอะ ขนาดดวงตาหวานซึ่งยังทำออกมาได้อย่างประณีตสมจริง คิ้วเรียวงามที่ย่นเข้าหากันดูราวกับมีชีวิต และที่สำคัญริมฝีปากแดงระเรื่อได้รูปปั้นนั้นก็ขยับและเปล่งเสียงออกมาได้...

“เห็นร้านกาแฟของผมด้วยหรือ”

“เดี๋ยวนะ รูปปั้นพูดได้ คุณไม่ใช่รูปปั้นหรือหะคะ”

ลินินราวกับเพิ่งหลุดจากภวังค์ เธอมองรูปปั้น ไม่ใช่สิ เธอมองชายหนุ่มที่สมบูรณ์แบบไปทุกกระเปียดนี้ตรงหน้าด้วยความตื่นตะลึงในผิวเนียนละเอียด ขาวผุดผ่องราวกับมีแสงในตัวจนแทบไม่เชื่อสายตาว่า มีมนุษย์บนโลกที่สมบูรณ์แบบได้ถึงเพียงนี้

“ผมไม่ใช่รูปปั้นครับ ผมเป็นเจ้าของร้าน” ชายหนุ่มตอบ ดวงตาของเขายังคงจับจ้องหญิงสาวผู้มาเยือนตาไม่กะพริบอย่างมีแววครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“สวัสดิ์ค่ะคุณเจ้าของร้าน” ลินินทักทายอย่างไม่รู้จะเริ่มอย่างไรดี

“คุณเห็นผม แล้วก็ได้ยินที่ผมพูดกับคุณด้วยอย่างนั้นหรือครับ”

“ค่ะ ก็คุณกำลังคุยกับฉันอยู่นี่คะ” หญิงสาวยังคงงงวยกับ

คำถาม

“คุณมาถึงที่นี่ได้อย่างไรครับ”

“คือฉัน... ขับรถหลงทางมาน่ะค่ะ” หญิงสาวพูดไปตามความจริง เธอหลงทาง และอยากจะถามทางใครสักคนแถวนี้ แต่ดูเหมือนว่าคนแรกที่เธอเจอจะยิ่งทำให้เธอสับสน

“หลงทางมาเฉยๆ หรือว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับคุณก่อนที่จะหลงทางมารี่เปล่าครับ”

ชายหนุ่มยังคงถามคำถามที่พาให้คนฟังงุนงงไปหมด เขาดูกังวลกับการมาของหญิงสาวครั้งนี้เป็นอย่างมาก ในขณะที่เจ้าหล่อนเองยังไม่เข้าใจในท่าทีของชายหนุ่มมากนัก

“ไม่ค่ะ ฉันก็ขับรถของฉันมาเรื่อยๆ เอ๊ะ หรือว่ามีนะ” ลินินชักไม่ค่อยแน่ใจ ถนนเส้นนี้ช่างคดเคี้ยวเหลือเกิน เธอเองก็เกือบจะชนกับรถยนต์คันอื่นๆ ที่ขับสวนทางมาอยู่หลายครั้ง

“คุณแน่ใจนะว่าไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นกับคุณก่อนที่จะมาถึงที่นี่ คุณพอจะจำอะไรได้ไหม” ชายหนุ่มถามต่อ

“คุณพูดถึงเรื่องอะไร อุบัติเหตุอะไรกันค่ะ” พูดเพียงแค่นั้น ลินินก็รู้สึกเหมือนมีของเหลวไหลลงมาที่หน้าผาก เธอยกมือขึ้นแตะดูจึงรู้ว่ามันเป็นเลือด ซึ่งก็เป็นเลือดของเธอเอง

หญิงสาวหันไปมองรถยนต์ของตนที่จอดอยู่ โดยขณะนี้อยู่ในสภาพยับยู่ กระจกแตกละเอียดและมีควันลอยพุ่งออกมาจากบริเวณหม้อน้ำ

“นี่มัน...อะไรกัน”

เมื่อเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ ความทรงจำสุดท้ายก่อนที่ลินินจะมาถึงร้านกาแฟแห่งนี้ก็ผุดขึ้น หญิงสาวขับรถแหกโค้งไถลลงข้างทาง แล้วพุ่งตรงมาชนเข้ากับต้นไม้ที่อยู่ไม่ไกลจากต้นจามจุรียักษ์ต้นนี้นัก

ลินินหันกลับมามองชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของร้านกาแฟ ดูเหมือนเขาจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอก่อนที่จะรู้ตัวเสียอีก

แสงสว่างรอบกายของชายหนุ่มเริ่มเลือนรางลง พอๆ กับภาพในกรอบสายตาของหญิงสาวที่ค่อยๆ หริ่แสง ไม่นานดวงตาของลินินเริ่มพร่าเลือน รอบกายของเธอค่อยๆ มีมิติ จากนั้นสติของหญิงสาวก็ดับวูบไป

“คุณ! เป็นอะไรไป คุณได้ยินผมไหม คุณ!” เจ้าของร้านกาแฟเข้ามาประคองเธอไว้ได้ทันก่อนที่จะล้มลง ชายหนุ่มซ้อนตัวลินินขึ้นอุ้ม ก่อนจะร้องเรียกหาน้องสาว

“เคียนนี่! ตานี่!” พฤกษ์เรียกหาน้องสาว ทำให้นางตะเคียนทองและนางตานีปรากฏกายอยู่ตรงหน้าอย่างพร้อมเพรียง

“คะพี่พฤกษ์”

“ช่วยเปิดห้องรับรองให้พี่หน่อย แล้วก็เตรียมอุปกรณ์ทำแผลให้พี่ด้วย”

“คะพี่พฤกษ์” น้องสาวทั้งสองรับคำอย่างรู้งาน ด้วยเหตุการณ์ลักษณะนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง บ้างก็มีวิญญาณที่ถูกปล้นฆ่า บ้างก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตพลัดหลงมาขอความช่วยเหลือ สามพี่น้องก็จัดการหาที่พักอาศัยให้จนกว่าญาติจะมาเชิญวิญญาณไป หรือไม่ก็รอให้ยมทูตมารับ

ทว่าไม่เคยมีดวงวิญญาณดวงไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดวงวิญญาณผู้หญิงที่พฤกษ์จะดูแลเป็นห่วงเป็นใย อีกทั้งยังเป็นคนอุ้มแล้วพาไปที่ห้องรับรองด้วยตัวเองเช่นนี้...

ห้องพักภายในเรือนรับรองหลังเล็กที่พฤกษ์นมรมิตเอาไว้
สำหรับเป็นที่พักชั่วคราวของดวงวิญญาณเร่ร่อนที่มาตายอยู่บริเวณใกล้เคียง ร้านกาแฟตั้งอยู่ใต้ต้นจามจุรียี่สิบสองอันมีวิมานของพฤกษ์ล้อม

ลอยอยู่บนยอดไม้ ภายในบ้านพักประกอบไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ไม่ว่าจะเป็นเตียงขนาดใหญ่ ห้องน้ำ และพื้นที่สำหรับนั่งพักผ่อนหย่อนใจขณะรอญาติมาเชิญดวงวิญญาณ

ที่เรือนรับรองขณะนี้ไม่มีดวงวิญญาณดวงใดมาพักอยู่ นอกจากดวงวิญญาณดวงใหม่ในตอนนี้อย่างนอนสลบไสล โดยมีพฤษ์อุ้มเธอมาส่งถึงบนเตียงในห้องพัก ส่วนอุปกรณ์ทำแผลถูกนำมาเตรียมไว้อย่างรู้านโดยเคียนนี่และตานี สองสาวยังคงยืนรอช่วยเหลือพี่ชาย ซึ่งโดยปกติหากเป็นดวงวิญญาณผู้หญิง สองสาวจะเป็นฝ่ายทำแผลให้ เนื่องจากแต่ไหนแต่ไรมา พฤษ์ไม่ยอมแตะต้องดวงวิญญาณผู้หญิงเลย เว้นเสียแต่ครั้งนี้...

“ขอผ้าชุบน้ำสะอาดหน่อย” พฤษ์เป็นคนจัดการเช็ดคราบเลือดบนใบหน้าวิญญาณสาวที่ยังคงไม่รู้สึกรู้สึอย่างเบามือ แวดตาที่เคยเย็นชามาตลอดกว่าสองร้อยปีขณะนี้เต็มไปด้วยความวิตกกังวล บุคลิกที่เคยสุขุมกลับลุกลี้ลุกลน หยิบจับอะไรก็มือไม่อ่อนจนน้องสาวทั้งสองสังเกตได้ถึงความผิดปกติ

“ให้ตานีช่วยไหมคะพี่พฤษ์” นางตานีสาวเห็นพี่ชายมือไม่สั่นอย่างทำอะไรไม่ถูกจึงรับอาสาช่วยเหลือ

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ทำเอง” พฤษ์ตอบน้องสาว เขายังคงเช็ดคราบเลือดบนใบหน้าให้ดวงวิญญาณสาวอย่างเบามือที่สุด ทำทางเอาใจใส่ดวงวิญญาณที่มาใหม่มากเป็นพิเศษนี้ทำให้สองสาวเคียนนี่กับตานีต้องแอบถอยห่างออกมาซุบซิบกัน

“ตานีว่าพี่พฤษ์ดูแปลกไปไหม” เคียนนี่เป็นฝ่ายเปิดประเด็นก่อน

“ก็ไม่แปลกนะคะ สองร้อยกว่าปีก่อนหล่อยังไง ตอนนั้นก็หล่ออย่างนั้น ไม่เปลี่ยนเลย”

“พี่หมายถึงพฤติกรรมต่างหากเล่า แกดูสิว่าวันนี้พี่พฤษ์เปลี่ยน

ไปแค่นั้น แกเคยเห็นพี่ชายของเรามองผู้หญิงคนไหนด้วยสายตา
ห่วงใยขนาดนี้บ้าง ขนาดนางอัปสรสวดยหยาตพามาติน พี่พฤกษ์ยัง
มองพวกนางราวกับเป็นอากาศธาตุ ไม่เหมือนกับตอนที่มองผู้หญิงคน
นี้”

เมื่อเคียนนี้ชี้แจง ตานี้ก็เริ่มสังเกตและคิดตาม

“จริงด้วยสิคะ”

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันนะ”

เมื่อมีผู้ร่วมสงสัย ความอยากรู้อยากเห็นก็บังเกิด สองสาวขยับ
เข้าไปใกล้ๆ เพียงทีลिनนอนอยู่อีกครั้ง สะโงกมองใบหน้าทีขณะนี้ถูก
เช็ดคราบเลือดจนสะอาดแล้ว สลับกับมองพี่ชายตัวเองที่ยังไม่ยอมลุก
ไปไหน ยังคงได้ปลายนิ้วไปบนผิวแก้มนวลเปล่งปลั่งนั้นด้วยความ
ทะนุถนอมห่วงใยอย่างที่ไม่เคยทำกับใครมาก่อน

ตานี้พินิจใบหน้าซีดเผือดของคนทีนอนสลบอยู่บนเตียงใกล้ๆ
อย่างใช้ความคิด จากนั้นก็ทำหน้าเหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้ นางตานี
สาวจึงชวนนางตะเคียนของผู้เป็นพี่สาวออกจากห้องพัก เพื่อที่จะพูด
คุยกันได้สะดวกขึ้น

“ตานีว่า ตานีรู้สึกคุ้นๆ หน้าผู้หญิงคนนี้นะคะ”

“ไปคุ้นตอนไหน เราติดแหงกกันอยู่ที่นี่มาตั้งสองร้อยปีแล้วนะ
ตานี”

“ก่อนที่เราจะตาย ตานีก็ได้เจอผู้คนมากมายหลายตาอยู่นะคะ
ตานีว่าตานีเคยเห็นผู้หญิงคนนีที่บ้านของเรา” ตานีพูดด้วยสีหน้าน่าสนใจ

“เคยมาที่บ้านของเรา แล้วทำไมพี่ไม่เคยเห็น”

“แหม...ก็วันๆ พี่เคียนนี้มัวแต่ออกไปคุมคนงานปลูกเรือน จะ
ไปเห็นอะไรคะ คนที่ปักผ้าอยู่กับเรือนทั้งวันอย่างตานีต่างหากที่ต้องรู้
ต้องเห็นทุกอย่าง”

“เป็นคนชอบเผือกมากกว่าสองศตวรรษแล้วว้าจ้ะ”

ตานี้หัวเราะอย่างยอมรับในความช่างสอดรู้สอดเห็น แต่นั่นก็เป็นข้อดีที่ทำให้เธอรู้ว่า ผู้หญิงที่นอนสลบให้พี่ชายของพวกเขาเธอ ประคบประหงมอยู่นี้คือใครไม่ใช่หรือ

“ถ้าจำไม่ผิด ผู้หญิงคนนี้น่าคล้ายกับพี่ศรีแพร คนรักของพี่พฤษ”

“คนรักของพี่พฤษอย่างนั้นหรือ ทำไมพี่ไม่ยกฐึ้มมาก่อนว่าพี่พฤษมีคนรักกับเขาด้วย” เคียนนี้ทำหน้าที่ประหลาดใจ

“ก็สมัยที่พี่พฤษยังไม่ตาย พี่ชายของเราโชฮอดที่สุดในย่านแม่กลองคนหนึ่งเขยวนะ มีแม่หญิงหลายต่อหลายคนทอดสะพานมาให้ แต่พี่พฤษก็ไม่เคยสนใจ จะมีก็แต่พี่ศรีแพรนี่แหละที่พี่พฤษเป็นฝ่ายจีบก่อน”

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า ผู้หญิงคนนั้นคือพี่ศรีแพร คนรักเก่าเมื่อสองร้อยกว่าปีก่อนของพี่พฤษ วนเวียนข้ามภพข้ามชาติมาเจอกันอีกในชาตินี้อย่างนั้นหรือ มิน่าละ พี่พฤษถึงได้ทะนุถนอมนักแหม โคตรโรแมนติกเลย”

“ใช่ โรแมนติกที่สุดเลย” ตานี้เอ่ยอย่างเห็นด้วยกับพี่สาวพร้อมกับทำสีหน้าชวนฝัน

“พวกแกนิทานพิกันจบหรือยัง!”

เสียงดุเข้มทำให้สองสาวที่กำลังเคลิบเคลิ้มกับพลังแห่งบุพเพสันนิวาสถึงกับสะดุ้งโหยง

“ตานี้กับพี่เคียนนี่ไม่ได้นิทานอะคะ พวกเราก็คัดใจที่เห็นพี่พฤษได้พบกับคนรักที่พลัดพรากกันมานานเสียที” ตานี้รีบแก้ตัวให้ตัวเองและพี่สาว

“คนรักเก่าอะไรกัน คนเรานะ เกิดใหม่ ชาติภพใหม่ ก็กลายเป็นคนใหม่ไปแล้ว พวกแกอย่าอินให้มันมากนักเลย”

“นั่นแน่ ไม่ปฏิเสธ ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าผู้หญิงคนนี้เป็นพี่ศรีแพร

คนรักของพี่พฤษ์จริงๆ ใช่มั้ยคะ” ตานีถามพร้อมกับจ้องหน้าพี่ชาย อย่างรอเฝ้าคำตอบ

“ใช่ ผู้หญิงคนนี้นี่หน้าเหมือนศรีแพรมาก แต่จะเหมารวมว่าเธอเป็นศรีแพรไม่ได้หรอก เพราะวันเวลามันล่วงเลยมากกว่าสองร้อยปีแล้ว ผู้หญิงคนนี้ก็กลายเป็นคนอื่นไปแล้ว”

“ถ้าอยากรู้ว่าผู้หญิงคนนี้ใช่พี่ศรีแพรกลับชาติมาเกิดหรือเปล่า พวกเราก็ถามท่านยมทูตเอสิคะ วันไหนที่ท่านยมทูตแวะมาตีหมาแพ ก็ขอให้เปิดบัญชีหนังหมาขึ้นมาดู จะได้รู้ว่าแต่ละภพแต่ละชาติ ผู้หญิงคนนี้เกิดเป็นอะไรมาบ้าง เคยเกิดเป็นพี่ศรีแพรจริงๆ รีบเล่า” คราวนี้เคียนนี่เสนอความคิดเห็นเพราะเธอเองก็อยากรู้เหมือนกัน

“เหลวไหลกันไปใหญ่แล้ว มันธุระกงการอะไรที่จะไปอยากรู้ข้อมูลของคนอื่นที่บันทึกในบัญชีหนังหมา เสียมารยาทจริงเชียว ถ้าว่างกันนักก็ไปช่วยมะยมดูแลลูกค้าที่ร้านกาแฟได้แล้ว พี่ขอသူอาการศรี...เอ่อ ผู้หญิงคนนี้อีกสักครู่ แล้วเดี๋ยวจะตามไป” พฤษ์ทำเสียงเข้มขึ้นอีกระดับ ทำให้น้องสาวทั้งสองแก้งทำหน้าหงอ แต่ในใจตื่นเต้นแทนพี่ชายที่กำลังจะได้คนรักกลับคืน

“อยู่ดูแลพี่ศรีแพร เอ๊ย! ผู้หญิงคนนี้นั่นนาๆ ก็ได้ละคะ เดี่ยวเคียนนี่กับตานีจะดูแลร้านกาแฟให้เองค่ะ วันนี้เราสองคนว่างนะอะ ตานีเนอะ” เคียนนี่แซวพี่ชาย แล้วรีบชักชวนน้องสาวคนสุดท้องไปที่ร้านกาแฟก่อนที่จะถูกพฤษ์ดุทางสายตาไปมากกว่านี้

เมื่ออยู่กันตามลำพังแล้ว พฤษ์ก็กลับเข้าไปในห้องพักอีกครั้ง เพื่อมองใบหน้าซีดเผือดของคนทีนอนสลบอยู่บนเตียงด้วยความรัก ความคิดถึงอย่างสุดหัวใจ

การปรากฏตัวของหญิงสาวในวันนี้ทำให้พฤษ์ได้รับรู้ว่า ความเพียรพยายามที่จะลี้มใครสักคนมาตลอดกว่าสองร้อยปีได้ฟังหลายลงแล้ว รุกขเทวดาหนุ่มตระหนักรู้ได้ว่า ไม่มีวันไหนเลยที่เขาไม่คิดถึงเธอ

ทุกวันนี้เวลาที่ผ่านไป เขาไม่อาจหลุดพ้นความทรมานจากความคิดถึงคนรักของเขาได้เลยแม้แต่วินาทีเดียว

“พี่รู้ว่าเป็นน้อง ศรีแพร ยอดรักของพี่ พี่คิดถึงน้องเหลือเกิน” ชายหนุ่มกระซิบแผ่วเบาข้างหู พร้อมกับจับมือหญิงสาวขึ้นมาจูบด้วยความโหยหาสัมผัสที่รอคอยมานานกว่าสองร้อยปี

การพบกันในสภาวะที่เป็นกายทิพย์กันทั้งคู่เช่นนี้ ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่าเขาจะได้อยู่กับเธอไปอีกนานแค่ไหน ศรีแพรอาจจะต้องรีบไปเกิดใหม่ เป็นคนใหม่ที่ไร้ซึ่งความทรงจำที่มีพฤษอยู่ อีกทั้งก็อาจจะได้พบกันอีก อาจจะนานเป็นร้อยปี ห้าร้อยปี หรืออาจจะถึงพันปีที่พฤษต้องทนทุกข์ทรมานจากความคิดถึงอยู่เพียงลำพัง

ยิ่งคิด พฤษก็อยากจะหยุดวันเวลาให้หยุดหมุน เพื่อให้เขาได้อยู่กับศรีแพรให้นานกว่านี้ ให้คุ้มกับที่เขารอคอยมานานแสนนาน...

ช่วงบังเอิญที่วันนี้มียมทูตมาตีหมาแพะที่ร้านพอดี้ สองสาว
จึงจะยื่นคະยอให้ไปพบดวงวิญญาณของหญิงสาวที่ยังคงนอนสลบไสลอยู่ภายในห้องพัก เพื่อตรวจสอบว่าเธอเป็นใครมาจากไหนกันแน่

เมื่อยมทูตมาถึงห้องพักรับรอง ก็จัดการหยิบแท็บเล็ตประจำตัวขึ้นมาสแกนใบหน้าของหญิงสาว เครื่องมือประจำตัวของยมทูตประมวลผลอยู่ครู่หนึ่ง ก็ปรากฏข้อมูลที่ทำให้สามพี่น้องแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง

“ผู้หญิงคนนี้ยังไม่ถึงที่ตาย”

“ว่าไงนะครับท่านยมทูต” พฤษถามออกมาทันทีที่ได้ยินยมทูตบอก

“ผู้หญิงคนนี้ยังไม่ตาย แต่ที่มาอยู่ที่นี้ได้ก็เพราะว่าอยู่ในสภาวะวิญญาณออกจากร่างชั่วคราว กายหยาบของเธอยังคงถูกประทับ

ประคองให้มีชีวิต หากพาวินญาณกลับเข้าร่างได้ทัน ร่างกายก็จะไม่ทรุดโทรมไปมากกว่านี้ และจะกลับไปฟื้นคืนชีวิตได้ตามปกติ แต่ถ้าไม่ทัน ร่างกายก็จะค่อยๆ ทรุดลงตามธรรมชาติของมนุษย์ แล้วก็ จะตายไปจริงๆ ในที่สุด” ยมทูตอธิบาย

“แล้วเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาของผู้หญิงคนนี้ล่ะคะ คุณยมทูต พอจะมีข้อมูลไหมคะ ว่าเธอเป็นใครมาจากไหน ขอย้อนหลังไปสัก สองสามร้อยปีนะคะ” ตานี้ถามอย่างเก็บความอยากรู้ อยากเห็นเอาไว้ ไม่อยู่จริงๆ

“เสียมารยาทนะ ไปถามคุณยมทูตแบบนั้นได้ยังไง ข้อมูลสำคัญ ขนาดนั้น คุณยมทูตคงจะบอกพวกเราไม่ได้หรอก จริงไหมครับ” พฤกษ์ ดุ๋นงสาวเสร็จ ก็หันไปขอโทษยมทูตเป็นการใหญ่

“อันที่จริงข้อมูลพวกนี้ต้องขอจากท่านสุวานเท่านั้นครับ ผม มีหน้าที่แค่ตามไปจับดวงวิญญาณที่ถึงคราวตายไปส่งให้ท่านพญายม ตัดสินเท่านั้น แต่ว่า...บังเอิญผมมีวิธีแสกข้อมูลของท่านสุวานมาได้ เดี่ยวผมจะลองสืบค้นประวัติของคุณคนนี้ให้พวกคุณดูนะครับ”

“เดี๋ยวนะคะ ทำไมคุณแสกข้อมูลของท่านสุวานได้ง่ายจัง” เคียนนี่ซึ่งเป็นผีที่เก่งเทคโนโลยีตนหนึ่งถามด้วยความสงสัย

“ก็ท่านสุวานตั้ง पासเวิร์ด เข้าบัญชีหนึ่งหมาไว้ง่ายเหลือเกิน เป็น ใครก็ได้ Suwan123 จ้ะ ว่าแต่ นี่เป็นความลับนะครับ อย่าไปบอก ใครเชียวนะว่าผมรู้ पासเวิร์ด ไม่อย่างนั้นผมโดนลงโทษหนักแน่ๆ” ว่า แล้วยมทูตก็ใส่ पासเวิร์ด เพื่อเปิดเข้าไปดูข้อมูลในบัญชีหนึ่งหมาผ่าน แท็บเล็ตประจำตัว ไม่นานข้อมูลย้อนหลังเกือบสามร้อยปีของลินนี่ก็ ปรากฏขึ้น

“ผู้หญิงคนนี้เวียนว่ายตายเกิดมาแล้วสามชาติ แต่ละชาติล้วน เกิดเป็นผู้หญิง เมื่อสองร้อยกว่าปีก่อน เธอมีชื่อว่าศรีแพร เมื่อตายไป เกิดชาติใหม่เป็นผู้หญิงงามมีนามว่าไยใหม่ ส่วนชาตินี้ก็เกิดมาเป็นผู้คน

ลินินที่นอนสลบไสลอยู่ตรงหน้าทุกคนนี้แหละครับ เธอไม่มีคู่ครองทั้งสามภพสามชาติ ผู้หญิงคนนี้เกิดมา ใช้ชีวิต แล้วก็ตายไปโดยปราศจากคู่ครองหรือคนรัก” ยมทูตอ่านบันทึกย้อนหลังของหญิงสาวให้สามพี่น้องฟังแบบคร่าวๆ

“เป็นพีศรีแพรจริงๆ ด้วย” เมื่อรู้อดีตชาติของหญิงสาว ตานี้ก็ยิ่งตื่นเต้นกับความมหัศจรรย์ของพรหมลิขิต

“น่าแปลกจังเลยนะค่ะ ที่ผู้หญิงสวชนาคนี้นี้ทำไมเกิดแล้วตายสามชาติ แต่ไม่ยังมีคนรัก” เคียนนี่ตั้งข้อสงสัย

“การที่คนเราจะเกิดมาไร้คู่มันมีหลายเหตุผลนะครับ คุณลินินอาจจะเป็นคนที่มีรักอิสระ ไม่อยากมีพันธะเกี่ยวข้องกับใคร หรืออีกเหตุผลหนึ่งก็อาจจะเพราะไปสัญญารักกับใครเอาไว้ในชาติภพใดชาติภพหนึ่ง แล้วยังไม่ได้ถอนคำสาบานต่อกัน ทำให้คำสาบานนั้นตามติดไปทุกภพทุกชาติก็เป็นได้”

“โอ...แม่ศรีแพรของพี่”

เสียงร่ำพังก้องกังวานทำให้เคียนนี่ ตานี้ และยมทูตหันไปมอง พกฤษ์เป็นตาเดียว ทำให้รุกขเทวดาหนุ่มต้องปรับสีหน้าเป็นนิ่งขรัมราวกับไม่ได้พูดอะไรออกมา

“หากเกิดจากคำสัญญารัก ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า...พีพฤษ์กับพีศรีแพร...” ตานี้ปะติดปะต่อเรื่องราวไปตามข้อมูลที่รับรู้ ประกอบกับเธอเห็นท่าทีของพี่ชายซึ่งมองลินินด้วยสายตารู้สึกผิดที่แสดงออกชัดก็พอจะเดาเรื่องราวทุกอย่างได้

“หยุดสงสัยได้แล้วตานี้ พวกเราละลาบละลั้วเรื่องราวส่วนตัวของคนอื่นมากเกินไปแล้ว พี่ว่าพวกเราแยกย้ายกันไปได้แล้ว ลินินจะได้พักผ่อน”

พฤษ์พูดจบก็บอกให้ทุกคนออกจากห้องพักของหญิงสาว ทำให้สองสาวได้แต่บ่นงม้งาที่ถูกพี่ชายตำหนิ ในขณะที่ยมทูตเองก็

ได้แต่ทำหน้าที่เฝ้าเนื่องจากอยู่ๆ ก็ถูกพฤษธุ์ไปด้วย จึงขอแยกตัว
จากนางตะเคียนทองและนางตานีทันที เพื่อไปรับวิญญาณในสถานที่
ต่างๆ ไปส่งให้ท่านพญายมต่อไป

4

ลินินฟื้นขึ้นมาในตอนเช้า เธอพบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องที่ไม่คุ้นเคย ห้องที่ถูกสร้างด้วยไม้แทนที่จะเป็นปูนทาห้ด้วยสีฟ้าอ่อนสบายตาเหมือนกับห้องนอนที่เธอใช้นอนมาทั้งชีวิต เติงนี้ก็ไม่ใช่ว่าเพียงหลังเดิมที่เธอเคยนอน และที่สำคัญ...ที่นี้คือที่ไหน และเธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

หญิงสาวพยายามนึกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เพราะเหตุใดเธอจึงมานอนอยู่ที่นี่ จนในที่สุดความทรงจำของหญิงสาวก็ค่อยๆ กลับคืนมาอีกครั้ง

ลินินจำได้แล้วว่า เธอขับรถยนต์เพื่อหนีออกจากบ้าน และด้วยความไม่ชำนาญเส้นทาง จึงประสบอุบัติเหตุรถแหกโค้ง หลังจากนั้นเรื่องราวในความทรงจำก็ราวกับว่าอยู่ในห้วงแห่งฝัน เธอได้พบกับผู้ชายคนหนึ่ง ผู้ชายที่งดงามไร้ที่ติ เขาเฝ้าดูแลเธอ กระซิบข้างหูด้วยถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความห่วงใย เขาผู้นี้เรียกเธอด้วยชื่อที่ไม่ได้คล้ายกับชื่อของเธอเลยสักนิด ทว่าลินินกลับคุ้นเคยกับชื่อเรียกนั้นอย่างน่าประหลาดใจ

“ศรีแพร ในฝันฉันชื่อศรีแพรอย่างนั้นแหละ” ลินินพิมพ์ชื่อเรียกของตัวเองในความฝัน แม้เธอจะตื่นขึ้นมาแล้ว แต่เสียงเรียกนั้นยังคง

หุ้มกังวานก้องอยู่ในหัว

หญิงสาวพุงตุ้บลุกขึ้นจากเตียง พร้อมกับสำรวจร่างกายตัวเองด้วยความประหลาดใจว่าเธอเพิ่งประสบอุบัติเหตุมาแท้ๆ แต่ทำไมเธอจึงไม่ได้รู้สึกเจ็บเลยสักนิด มีหน้าซำยังลุกขึ้นเดินเหินได้อย่างสบายราวกับไม่ได้เกิดเหตุร้ายขึ้นกับตัวเอง

“เราอาจจะไม่ได้บาดเจ็บอะไรมาก ดีเลย จะได้อยู่เที่ยวที่นี่ต่อว่าแต่ที่นี่คือที่ไหนกันนะ โฮมสเตย์อย่างนั้นหรอ”

หญิงสาวถือโอกาสเดินสำรวจห้องพักซึ่งเป็นห้องเล็กๆ สำหรับหนึ่งถึงสองคนพักอาศัย ดูผิวเผินก็เหมือนกับห้องพักรับรองรีสอร์ทต่างจังหวัด แต่เหตุใดจึงไม่มีข้าวของเครื่องใช้พื้นฐาน เช่น ผ้าเช็ดตัว ตู้เย็น หรือแม้แต่ตู้เสื้อผ้าไว้สำหรับผู้มาเข้าพักได้ใช้ หรือว่าที่นี่จะไม่ใช่โฮมสเตย์...ถ้าอย่างนั้นที่นี่คือที่ไหนกัน ทำไมเธอจึงพินขึ้นมากอยู่ที่ห้องนี้ได้

กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นโชยมาทำให้หญิงสาวหยุดความสงสัยไว้เพียงเท่านั้น เธอออกจากห้องเพื่อเดินไปตามหาที่มาของความหอมที่ตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยรู้จักกลิ่นกาแฟชนิดใดที่หอมกรุ่นละมุนละไมได้ถึงเพียงนี้ หอมเสียจนหญิงสาวอยากจะลิ้มลองกาแฟนี้ขึ้นมาในทันทีทันใด

เมื่อออกมาจากห้องพัก ลิณก็พบว่าบ้านที่เธอนอนพักตลอดทั้งคืนนั้นสร้างอยู่ใต้ต้นจามจุรีสีทองขนาดใหญ่ แผ่กิ่งก้านสาขาเป็นเรือนพุ่มกว้างหลายตารางเมตร หญิงสาวคะเนจากสายตา คาดเดาได้ว่าต้นไม้ต้นนี้น่าจะมีอายุเกินหนึ่งร้อยปีเป็นแน่ ถัดจากบ้านพักเป็นร้านกาแฟที่ตกแต่งด้วยสไตล์ผสมผสานแบบไทยโมเดิร์น ร้านกาแฟสร้างด้วยไม้สักทอง มีजूเป็นยอดแหลมอย่างเรือนไทย ผนังสามด้านติดตั้งกระจกใสทำให้ร้านดูโปร่งสบายตาน่านั่ง

ลิณจำร้านกาแฟร้านนี้ได้ เนื่องจากเมื่อวานก่อนที่จะสลบไป

เธอได้มาแวะที่ร้านกาแฟร้านนี้ และดูเหมือนว่าบ้านที่เธอพักน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับร้านกาแฟแน่ๆ เนื่องจากจากการออกแบบแล้ว เจ้าของบ้านน่าจะตั้งใจสร้างขึ้นมาในสไตล์ที่คล้ายคลึงกัน เห็นแล้วลินินก็คิดจะไปอุดหนุนกาแฟ พร้อมทั้งเข้าไปขอบคุณเจ้าของบ้านเสียหน่อยที่ช่วยเธอเอาไว้ แถมยังให้ที่พักอาศัย

ภายในร้านกาแฟมีลูกค้าแน่นร้านแต่เช้าตรู่ เธอแปลกใจตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่าร้านกาแฟในสถานที่เปลี่ยวจนแทบไม่มีรถขับผ่านจะมีลูกค้าแน่นร้านได้ขนาดนี้ ลูกค้าแน่นร้านอย่างเดียวยังไม่พอ เธอไม่เห็นรถของใครจอดอยู่ที่หน้าร้านเลยสักคัน นอกจากรถยนต์ที่ยับยู่ของเธอ และที่น่าแปลกใจมากกว่านั้นคือ ลูกค้าที่อยู่ในร้านต่างมีละอองสีทองเปล่งประกายรอบกาย แต่ละคนล้วนผิวพรรณผุดผ่องงดงาม ดวงตาวาววามราวกับไม่ใช่มนุษย์

“ร้านกาแฟร้านนี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ” ลินินพิมพ์พร้อมกับเดินไปต่อแถวสั่งกาแฟหน้าเคาน์เตอร์ ระหว่างรอ เธอแอบมองลูกค้าสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอสั่งกาแฟ เมื่อได้รับกาแฟตามที่สั่ง เจ้าหล่อนก็จ่ายค่ากาแฟเป็นดอกพิกุลทองคำ

“อะไรกันเนี่ย ทำไมกาแฟร้านนี้แพงจัง ต้องจ่ายเป็นทองคำเลยหรอ” หญิงสาวทำท่าลังเลเมื่อมาหยุดยืนอยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์สั่งกาแฟแล้ว เธอเห็นราคาที่ติดเอาไว้ตรงผนังด้านหลังบาร์ิสต้าแล้วก็ได้แต่บอกรับตัวเองว่าเธอคงไม่มีปัญญาจ่ายแน่ๆ

“อเมริกาโนร้อน แก้วละสามดอกพิกุลทอง เอสเพรสโซร้อน แก้วละสี่ดอกพิกุลทอง โอ้โฮ คิดเป็นเงินแล้วแก้วละก็พันกันละเนี่ย”

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

เสียงทุ้มเอื่อยทักทาย ทำให้ลินินได้แต่ยิ้มหน้าเฉือน

“เอ่อ...อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“ฟินแล้วหรอครับ รับกาแฟสักแก้วไหม จะได้สดชื่น”

ยังไม่ทันที่ลินินจะเอ่ยปากพูด ชายหนุ่มก็เป็นฝ่ายชวนเธอคุยก่อน รอยยิ้มอันสดใสบนใบหน้าของเธอสดชื่น และหัวใจเต้นระรัวแม้จะยังไม่ได้ดื่มกาแฟสักอีกด้วยซ้ำ เช่นนี้กระมังลูกค้าสาว ๆ จึงยอมควักดอกพิกุลทองกันจนกระเป๋าทบแตก เพื่อมาอุดหนุนกาแฟร้านนี้

“คือว่าฉันไม่มี เอ่อ...ไม่มี...” ลินินหยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นมาเปิดเรอ นับธนบัตรทั้งหมดที่มี ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ เนื่องจากมันไม่พอที่จะซื้อกาแฟ แม้จะเป็นเมนูที่ถูกที่สุดในร้าน

“เป็นอะไรไปครับ” บาริสต้าหนุ่มมอมยิ้มเมื่อเขาเห็นหญิงสาวตรงหน้าทำตาละห้อย

“ฉันไม่มีดอกพิกุลทองคำค่ะ เงินที่ฉันติดตัวมาก็ไม่พอจ่ายค่ากาแฟของคุณ”

“อ้อ เรื่องนั้นไม่เป็นไรครับ ผมเลี้ยงเอง รับกาแฟอะไรดีครับ”

“แต่ว่ากาแฟของคุณแพงมากเลยนะคะ ถูกที่สุดก็สามดอกพิกุลทองคำ ฉันเกรงใจค่ะ”

“ไม่ต้องเกรงใจครับ มันไม่ได้แพงเกินไปสำหรับคนที่นี้”

“คนที่นี้” หญิงสาวทวนคำด้วยความประหลาดใจ คนที่นี้เป็นมหาเศรษฐีกันหรืออย่างไร เหตุใดจึงใช้จ่ายด้วยทองคำแทนสกุลเงิน

“ครับ มันไม่ได้แพงอะไรมากมายครับ เชิญคุณสั่งกาแฟที่อยากดื่มได้เลย”

“รบกวนหรือเปล่าคะ ลูกค้าคุณแน่นร้านเชียวนะ คุณคงให้ลูกค้าคุณก่อนก็ได้ล่ะค่ะ”

“ไม่รบกวนหรอกครับ ผมคงให้ตามคิวอยู่แล้ว คุณไปนั่งรอเถอะครับ เดี่ยวผมเอาไปเสิร์ฟให้ที่โต๊ะ”

ท่าทางคล่องแคล่วของบาริสต้าหนุ่มทำให้หญิงสาวเชื่อว่าเธอและลูกค้าคนอื่นๆ คงจะได้ดื่มกาแฟในไม่ช้า ลินินจึงสั่งกาแฟที่เธออยากดื่ม หลังจากนั้นก็เดินไปนั่งรอที่โต๊ะที่ยังว่างอยู่ ท่ามกลางสายตา

อยากรู้อยากเห็นของบรรดาลูกค้าสาว ๆ ที่มองมายังเธอเป็นตาเดียว

“มองอะไรกัน ฉันมีอะไรแปลกตรงไหน” ลินินสำรวจตัวเอง แต่ก็ไม่พบว่ามียอะไรผิดปกติ สิ่งเดียวที่เธอแตกต่างจากคนที่นี่ก็คือ เธอไม่มีแสงเปล่งประกายออกจากตัว ซึ่งนั่นทำให้หญิงสาวรู้สึกว่าคุณเหล่านี้ต่างหากที่แปลกประหลาด ไม่ใช่เธอ

ลินินนั่งรอกาแฟมาเสิร์ฟพร้อมๆ กับมองบรรยากาศแสนร่มรื่นรอบๆ ร้านกาแฟอย่างสบายอารมณ์ เธอไม่รู้ตัวเลยว่าถูกเจ้าของร้านหนุ่มมองมาเป็นระยะๆ หารู้ไม่ว่ารอยยิ้มที่เธอได้รับจากเจ้าของร้านกาแฟนั้นเป็นรอยยิ้มที่นางอัสรหลายนางรอคอยมาเป็นเวลาหลายร้อยปี หารู้ไม่ว่าสายตาเป็นประกายระยิบระยับนั้น เหล่านางอัสรที่เหียวไปเหียวมาไม่เคยถูกมองแบบนั้นเลยสักครั้ง แต่ชายหนุ่มกลับมองหญิงสาวที่ดูก็รู้ว่าคนละระดับกับพวกหล่อน

กาแฟโปะฟองนมพูนุ่มที่มีริ้วของลวดลายวิจิตรลอยบนผิวหน้าถูกนำมาวางไว้ตรงหน้าหญิงสาว มั่นงดงามเสียจนลินินแทบไม่กล้ายกขึ้นดื่ม แต่เมื่อเห็นสีหน้าเชิญชวนของคนที่น่ามาเสิร์ฟแล้ว เธอก็ปฏิเสธไม่ลง

“ฉันชื่อลินินนะคะ เรียกว่านินก็ได้ นินมาขอบคุณคุณนะค่ะ ที่ช่วยชีวิตนินไว้”

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องขอบคุณก็ได้ ปกติผมก็ช่วยเหลือคนอื่น ๆ เหมือนกับที่ช่วยคุณอยู่แล้วครับ”

ชายหนุ่มตอบหญิงสาว เสียงทุ้มหวานที่พูดคุยกอยู่ขณะนี้ เป็นเสียงเดียวกันกับที่พร่ำรำพันถึงแม่ศรีแพรในห้วงความฝันของลินิน เป็นเสียงที่สร้างความอบอุ่นคุ้นเคยให้หญิงสาวได้อย่างน่าประหลาด ทว่า...นั่นคือความฝัน และเธอไม่ได้ชื่อศรีแพร

“ถึงอย่างไรนินก็ต้องขอบคุณค่ะ และถ้าไม่เป็นการรบกวนคุณมากจนเกินไป นินอยากจะขอให้คุณช่วยนินอีกสักเรื่องจะได้ไหมค่ะ”

“เรื่องอะไรเหรอครับ” พกฤษ์ถามพร้อมกับมองหญิงสาวด้วย
สีหน้าประหลาดใจ

“นินอยากจะขอพักที่นี่ต่ออีกสักสองสามคืน คุณคิดค่าที่พัก
คืนละเท่าไรคะ” ลินินถาม แต่ชายหนุ่มกลับเอาแต่นิ่งหน้า ทำให้
หญิงสาวรู้สึกว่าเขาพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า

“เออ...ห้องที่นินพักเมื่อคืนไม่ใช่โฮมสเตย์หรอกเหรอคะ หรือ
ว่า...มันแพงมากเสียจนคุณคิดว่านินไม่น่าจะมีปัญญาจ่าย” หญิงสาว
คาดเดา เพราะขนาดค่ากาแฟยังแพงขนาดนี้ ค่าห้องพักจะแพงขนาด
ไหน

“ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่โฮมสเตย์ แล้วผมก็ไม่เคยคิดค่าเช่าห้องกับใคร
ทั้งนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น นินก็ต้องขอโทษด้วยค่ะที่เข้าใจผิด”

“คุณไม่ได้เข้าใจอะไรผิด แต่คุณไม่เข้าใจอะไรเลยต่างหาก นี่
คุณไม่รู้ตัวจริงๆ เหรอครับ ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวคุณบ้าง”

“รู้สึกะ คือนินประสบอุบัติเหตุ แต่ว่าได้เป็นอะไรมาก แล้ว
คนที่บ้านนินก็ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนิน ว่าแต่...อย่าบอกนะค่ะว่า
คุณโทรศัพท์ไปบอกคนที่บ้านของนินว่านินอยู่ที่นี้”

“ผมไม่ได้โทร. ครับ มีพลเมืองดีโทร. เรียกรถฉุกเฉินมาพาคุณ
ไปส่งโรงพยาบาล แล้วก็ไปพลเมืองดีคนนั้นเช่นกันที่โทรศัพท์ไป
แจ้งญาติของคุณว่าคุณประสบอุบัติเหตุ และตอนนี้ร่างของคุณอยู่ที่
โรงพยาบาล”

“วะ...ว่าไงนะคะ ร่างของนิน...อย่างนั้นเหรอ” ลินินถึงกับหน้า
ถอดสีเมื่อรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

“โดยปกติแล้ว มนุษย์ทั่วไปจะไม่เห็นร่างกายของผม นอกเสีย
จากว่า มนุษย์คนนั้นจะไม่ใช่มนุษย์ทั่วไปอีกแล้ว ซึ่งตอนนี้คุณก็อยู่ใน
สภาวะนั้น” พกฤษ์เล่าอย่างรวบรัด

“นินไม่ໄໝมนุษย์แล้วหรือคะ” ลินินพึมพำฟังแทบไม่เป็นศัพท์ เธอสูดหายใจเข้าออกลึกๆ เพื่อตั้งสติและพยายามนึกทบทวน เหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุ แล้วเธอก็จำได้ว่า ตอนนั้นเธอเห็น รถยนต์ต้องสงสัยที่ขับตามประกบติด ซึ่งลินินค่อนข้างแน่ใจว่าน่าจะเป็นรถของว่าที่คู่หมั้นที่แอบสะกดรอยตามเธอมาแน่ๆ ทำให้หญิงสาว เร่งความเร็วของรถเพื่อขับหนี โชคร้ายที่ลินินไม่ชำนาญเส้นทาง ประกอบกับความคดเคี้ยวของถนน ทำให้เธอขับรถแหกโค้งไปชนกับ ต้นไม้ขนาดใหญ่สาหัส

“ครับ ตอนนี้เป็นแค่ดวงวิญญานเท่านั้น”

“ถ้าตอนนี้นินเป็นแค่ดวงวิญญาน และร่างนินอยู่ที่โรงพยาบาล ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า...นินตายแล้วอย่างนั้นหรือคะ”

“ยังครับ คุณแค่อยู่ในสภาวะวิญญานออกจากร่างชั่วคราว เท่านั้น”

“แล้วทำไมคุณถึงเห็นนินล่ะคะ”

“ก็เพราะว่าผมไม่ໄໝมนุษย์ ผู้คนที่คุณเห็นในร้านกาแฟนี่ก็ไม่ใช่”

“มะ...หมายความว่ายังไงคะ นินไม่เข้าใจ” ลินินยังคงงงแล้วงง อีก เธอไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอจริงๆ หญิงสาววิญญาน ออกจากร่างแล้ว แต่ยังไม่ตาย ส่วนคนที่รายล้อมเธออยู่ตอนนี้ก็ไม่ใช่ มนุษย์ ตกลงว่าเธอเป็นอะไรกันแน่

“ถ้าคุณไม่ໄໝมนุษย์ แล้วคุณกับคนพวกนี้เป็นใครคะ” ลินิน กระดกตัวออกจากพถุขตามสัญญาตญาณด้วยท่าทางหวาดผวา เพราะสิ่งที่อยู่ตรงหน้านี้มีมันชวนให้ขนหัวลุกไปหมด หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อเลยว่าสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่นี้คือเรื่องจริง เธอยังคงคิดว่าเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นตอนนี้เป็นฝันซ้อนฝัน

“ผมชื่อพฤกษ์ เป็นรุกขเทวดา ส่วนคนอื่นๆ ในนี้เป็นนางอัปสร เทวดา คนธรรพ์ วิญญาณ แล้วก็นางไม้ เจ้าตัวเล็กอวบอ้วนนั่นคือกุมาร

ทอง อ้อ มีมธุตเวระเวียนมาบ้างเป็นบางเวลา แต่คุณไม่ต้องกลัวนะครับ พวกเขาเป็นเทพชั้นดี ไม่ทำร้ายใคร”

ตอนที่บอกชื่อ ชายหนุ่มคาดหวังว่าอดีตคนรักของเขาจะจดจำเขาได้บ้าง แต่ก็ไม่ได้เลย มีเพียงแววตาหวาดกลัวระคนสับสนเท่านั้นที่แสดงออกมาจากสีหน้าของลินิน

“มีทั้งเทวดา นางฟ้า นางไม้ กุมารทอง แบบนี้ไม่ให้อภัยยังไงไหวล่ะคะ”

“ไม่ต้องกลัวครับ ตอนนี้คุณเองก็อยู่ในสภาวะกายทิพย์ไม่ต่างจากพวกเขา” พฤกษ์พูดถึงขำอย่างนึกเอ็นดูหญิงสาวตรงหน้า

ไม่ว่าวันเวลาจะเปลี่ยนไปที่ภพชาติ แม่ศรีพรของเขาก็ยังเหมือนเดิม ขวัญอ่อนตื่นตกใจง่ายไปเสียทุกเรื่อง

“หมายความว่า นินกลายเป็นผีไปแล้วใช่ไหมคะ”

ลินินอึ้งงันอยู่ครู่หนึ่ง เธอยังคงตกใจและรับไม่ได้ที่ต้องกลายมาเป็นแค่ดวงวิญญาณอย่างไม่คาดฝันแบบนี้ หญิงสาวอยากจะร้องไห้ แต่เมื่อหันไปสบสายตาท่วงโยของชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอ รอยยิ้มของเขากลับช่วยปลอบประโลมจิตใจของเธอให้หายตื่นกลัวได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ก็บอกแล้วไงครับว่าคุณยังไม่ตาย คุณยังไม่ใช่ผี กายหยาบของคุณยังมีเลือดเนื้อและระบบไหลเวียนอยู่ ถ้าวิญญาณกลับไปเข้าร่างได้ทันทีจะฟื้นขึ้นมาได้”

“อ้อ อย่างนี้เองหรือคะ”

ท่าทางไม่ยินดียินร้ายกับการรอดชีวิตของหญิงสาวทำให้พฤกษ์ได้แต่สงสัย

“คุณไม่ต้องตกใจนะครับ เคสของคุณไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง คุณดื่มกาแฟให้สบายใจ พักผ่อนให้หายเหนื่อย ช่วงบ่ายๆ ผมจะปิดร้านแล้วพาคุณไปที่โรงพยาบาลเพื่อกลับเข้าร่างเอง”

“ไม่ต้องรีบก็ได้เนอะคะ”

“ไม่รีบไม่ได้ครับ วิญญาณมนุษย์หากออกจากร่างนานๆ มันจะไม่ดีนะครับ”

“แล้วถ้านินไม่กลับไปเข้าร่าง จะเกิดอะไรขึ้นกับนินบ้างคะ”

คำถามนั้นยังทำให้พฤกษ์สะท้อนในหัวอก ยิ่งได้สบสายตามั่นหมองของศรีแพรหรือลินินในชาตินี้ เขาก็ยิ่งเป็นห่วง และอยากจะรู้เหลือเกินว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่

“ทำไมถึงถามแบบนี้ครับ”

“นินแค่อยากจะรู้ว่า นินจะอยู่ในสภาวะวิญญาณออกจากร่างแบบนี้ได้นานแค่ไหน”

“คุณจะถูกอยู่ในสภาวะนี้ได้แค่ชั่วคราวเท่านั้นครับ ยิ่งถ้าคุณกลับเข้าร่างช้า ร่างกายของคุณก็จะทรุดโทรมเพราะนอนเป็นผู้ป่วยติดเตียงนานเกินไป แล้วก็เสียชีวิตลงในที่สุด”

เสียงถอนหายใจหนักๆ ดังขึ้น พร้อมกับสีหน้าฝืนยิ้มของหญิงสาว “น่าเสียดายจังเลยเนอะ ทำไมนินไม่ตายไปซะ มันจะได้จบๆ”

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะครับ คุณอุตสาหะได้เกิดมาเป็นคนแล้ว ก็ต้องใช้อายุขัยของตัวเองให้คุ้มสิครับ รีบกลับไปเข้าร่างของตัวเองเถอะนะครับ อย่าปล่อยเอาไว้นานเลย ไม่อย่างนั้นคุณต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูร่างกายนานกว่าปกตินะครับ”

“ต่อให้มีอายุขัยยาวนานแค่ไหน นินก็ใช้ชีวิตได้ไม่คุ้มหรอกค่ะ คุณรู้ไหมคะว่านินเพิ่งจะได้ใช้ชีวิตอิสระก็ตอนที่วิญญาณออกจากร่างนี้แหละ ได้นอนที่อื่นที่ไม่ใช่บ้าน ไม่มีใครคอยตามติดเป็นเงาตามตัว ไม่มีใครมาสั่งให้หันซ้ายหันขวา...”

พูดแล้วก็ทำหน้าเหมือนนึกขึ้นได้ว่าเธอจะพูดความทุกข์ของตัวเองออกมาทำไมกัน เจ้าของร้านกาแฟคนนี้ก็แค่คนแปลกหน้าที่ดูน่าไว้วางใจมากๆ คนหนึ่งเท่านั้น เขาคงไม่อยากฟังเรื่องราวน่าเบื่อของ

เธอนักหรรอก

“ขอโทษนะคะที่นินพุดอะไรก็ไม่รู้ออกไป มันเป็นปัญหาของนิน
แท้ๆ คุณอย่าใส่ใจเลยนะคะ”

“ต้องใส่ใจสิครับ คนที่มีความคิดอยากตายมากกว่ามีชีวิตอยู่
ต้องมีเรื่องทุกข์ใจมากๆ แน่ๆ”

“คะ นินทุกข์ใจมาก” เสียงลินินสั่นเครือจากความอัดอั้นใจที่
เก็บเอาไว้มานาน

“คุณช่วยเล่าให้ผมฟังได้ไหมครับว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ ทำไม
คุณถึงอยากตายทั้งที่มีโอกาสที่จะมีชีวิตอยู่”

สายตาหวั่นไหวและใส่ใจของชายหนุ่มทำให้นินน้ำตาเริ่มอย่าง
เก็บความอัดอั้นเอาไว้ไม่อยู่

“คือนิน...”

“เล่ามาเถอะครับ ถ้ามีเรื่องไหนที่ผมช่วยทำให้คุณสบายใจขึ้น
ได้ ผมยินดีทำเสมอ”

หลังจากนั้น ความทุกข์ที่ถูกเก็บเอาไว้มานานก็พรุ้งพรุ้งออกมา
ลินินไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดเธอจึงไวใจผู้ชายแปลกหน้าคนนี้แม้เพียงจะ
ได้พบเจอกัน ได้พูดคุยกันเป็นครั้งแรก แต่หญิงสาวรู้สึกว่าจะเคยรู้จักและ
คุ้นเคยกับเขามานานแสนนาน

เพียงแค่เธอสบตากับรุกขเทวดาที่ชื่อว่าพฤษทัศน์ ความรู้สึก
อบอุ่น มั่นคง และปลอดภัยก็เกิดขึ้น เธอไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมา
ก่อน ไม่เคยรู้สึกไวใจและอยากระบายความทุกข์ทุกอย่างให้ฟัง ไม่เคย
รู้สึกแม้แต่กับว่าที่คู่หมั้นที่กำลังจะหมั้นกันในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า

“นี่คุณ...กำลังจะหมั้นอย่างนั้นหรือครับ” เมื่อรู้ว่าหญิงสาวมี
ว่าที่คู่หมั้น จิตใจที่ด้านชามากกว่าสองร้อยปีก็สะท้านสะเทือนไปหมด
เขาไม่ควรมีความรู้สึกใดกับอดีตคนรักของเขาคนนี้อีกแล้ว ทุกอย่าง
มันเป็นอดีต ลินินแค่เคยเป็นศรีไพร แต่ปัจจุบันนี้ไม่ใช่ เธอเกิดมาเป็น

คนใหม่ และควรจะได้ดำเนินชีวิตในแบบของเธอ

“คะ นินกำลังจะหมั้น”

“ถ้าอย่างนั้น...นินก็ควรที่จะรีบกลับเข้าร่างนะครับ” พฤกษ์ กัดฟันพูด

“แต่การหมั้นครั้งนี้คือสาเหตุหลักที่นินหนีออกจากบ้านคะ นินขอร้องละคะพี่พฤกษ์ แค่อำติดยเดียวเท่านั้น ขอให้นินได้อยู่ที่นี่เถอะนะคะ นินอยากให้เลยงานหมั้นของนินไปก่อน แล้วนินค่อยกลับเข้าร่าง พี่พฤกษ์จะให้นินทำอะไร นินจะทำทุกอย่าง ให้ช่วยงานที่ร้านกาแฟก็ได้ นะคะพี่พฤกษ์ นะคะ”

ถ้อยคำอ่อนหวานพร้อมกับคำเรียกว่า ‘พี่พฤกษ์’ นั้นทำให้ รุกขเทวดาหนุ่มใจอ่อนวบไปหมด ไม่มีเสียงใดจะไพเราะกว่าน้ำเสียงของแม่ศรีแพรยามเรียกขานชื่อของเขาว่า ‘พี่พฤกษ์’ อีกแล้ว

“แล้วนินไม่กลัวว่าที่คู่หมั้นของนินเสียใจหรือ” รุกขเทวดาหนุ่มถามหยั่งเชิง แม้จะไม่มีสิทธิ์คิดเกินเลยกับลินิน แต่ต่อมความหึงก็ทำงานหนักจนไม่อยากให้หญิงสาวกลับไปหาว่าที่คู่หมั้น แต่ใจหนึ่งก็เป็นห่วงสุขภาพของลินินที่ต้องนอนเป็นผักจากการที่วิญญาณออกจากร่างนานจนเกินไป

“เสียใจก็เรื่องของเขาคะ นินไม่ได้รักพี่ภูมิ ไม่ว่าอย่างไรนินก็ไม่มีวันรักเขา ทุกอย่างถูกจัดการโดยคุณพ่อคุณแม่ นินไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธทั้งที่มันเป็นชีวิตของนินเองแท้ๆ”

ลินินเอ่ยถึงภาคภูมิ ว่าที่คู่หมั้นที่เป็นลูกชายนักรุกขเทวดาใหญ่ผู้มีนิสัยอวดรวย ดูถูกคนอื่นที่ด้อยกว่า และที่สำคัญ เขาชอบพูดจาดูถูกผู้หญิง ลินินไม่รู้ว่าพ่อแม่ของเธอเลือกติดตามมาเป็นว่าที่คู่หมั้นของเธอได้อย่างไร เพราะนอกจากรวยแล้ว ภาคภูมิก็ไม่มีอะไรดีเลยสักอย่าง

เมื่อได้ยินลินินพูดว่าไม่ได้รักว่าที่คู่หมั้น ริมฝีปากหยักก็ผลอยยิ้มกว้าง ไม่บ่อยนักที่รุกขเทวดาหนุ่มจะยิ้มแบบนี้ ดวงตาคมโตกมี

ประกายเจิดจ้าขึ้น พฤกษ์เผลอสบตาลินิน มองเธอด้วยความรู้สึกที่ยากจะปิดบัง ทำให้ดวงวิญญาณสาวรู้สึกหวั่นไหวอย่างบอกไม่ถูก

ลินินได้แต่ประหลาดใจกับความรู้สึกของตัวเองที่ไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับใครมาก่อน แต่กลับอยากอยู่ใกล้และโหยหาสิ่งที่เพิ่งจะได้พบกับพฤกษ์ครั้งแรก

“ถ้านินสบายใจที่จะอยู่ที่นี่ นินก็อยู่ไปจนกว่าจะเลยงานหมั้นของนินก็ได้ อยากจะช่วยงานที่ร้านกาแฟหรือจะพักผ่อนอยู่ที่เรือนรับรองก็ตามใจ แต่อย่าให้เกินสองอาทิตย์นะ ไม่อย่างนั้นร่างกายของนินจะแย่”

“ค่ะพี่พฤกษ์ แค่นี้ก็ช่วยให้นินรอดพ้นจากผู้ชายที่นินเกลียดได้ชั่วคราวแล้วค่ะ”

ลินินพูดออกมาด้วยรอยยิ้มที่สดใสขึ้น ทำให้พฤกษ์เผลอมองหญิงสาวด้วยดวงตาเป็นประกายจนลินินต้องหลบสายตาที่ยังมองก็ยิ่งทำให้หวั่นไหว เธอรู้สึกคุ้นเคยกับดวงตาคู่นี้เหลือเกิน รวบรวมว่าเคยเห็นสายตาคู่นี้มาก่อน แต่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน ในเมื่อพฤกษ์เป็นรุกขเทวดา ไม่ใช่มนุษย์ และเธอก็เพิ่งเคยมีประสบการณ์วิญญาณออกจากร่างเป็นครั้งแรกจนมาเจอกับเขา

“พี่อยู่ที่นี่กับน้องสาวอีกสองคน คนหนึ่งเป็นนางตะเคียนทอง ส่วนอีกคนเป็นนางตานี พี่บอกนินไว้ตรงนี้ เพื่อที่นินจะได้ไม่ต้องกลัวน้องสาวของพี่” พฤกษ์บอกให้หญิงสาวรู้ตัวก่อน เพราะถ้าได้พบกับน้องสาวทั้งสองจะได้ไม่ตกใจ

“ค่ะพี่พฤกษ์ ว่าแต่น้องสาวของพี่ตอนนี้อยู่ที่ไหนหรอคะ” ลินินถามเนื่องจากตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาก็ยังไม่เห็นน้องสาวทั้งสองที่พฤกษ์กล่าวถึง

“ไปทำงานนะ ตอนเย็นถึงจะกลับ เดี่ยวตอนที่พวกเรากินข้าวพร้อมกันก็ได้เจอกันเอง”

“พวกเรา...อย่างนั้นหรือคะ” ลินินรู้สึกดีกับคำนี้อย่างบอกไม่ถูก
หญิงสาวรู้สึกราวกับว่า ความอ้างว้างที่ต้องเผชิญมานานแสนนานถูก
เติมเต็มด้วยคำคำนี้

“ครับ พวกเราที่มีพี่ เคียนนี่ ตานี่ แล้วก็นิน” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อม
กับมองใบหน้าที่มีรอยยิ้มของหญิงสาวตรงหน้าด้วยความรู้สึกอันเปี่ยม
สุขที่ไม่ได้เกิดขึ้นมานานแสนนาน...

5

ภายในวิมานที่ลอยอยู่เหนือต้นพุทธรักษาของรุกขเทวดาหนุ่ม สามพี่น้องมารวมตัวกันอย่างพร้อมหน้าในห้องรับประทานอาหาร รวมถึงสมาชิกใหม่ที่มาขออาศัยอยู่ในเรือนรับรองเป็นการชั่วคราว เคียนนี่ ตัดสินใจเลื่อนการไปดูงานรีโนเวตบ้านทรงไทยที่อยู่ยาเพื่อมาพบอดีตคนรักของพี่ชาย ในขณะที่ตานี้ก็ปิดร้านกระเป๋าดังแต่หัววัน เพื่อกลับมาหาพี่ชายที่วันนี้มีสีหน้าเข้มขื่นที่สุดในรอบสองร้อยปี

“พี่ศรีแพรคะ” ตานี้ชวนสมาชิกใหม่คุยเพื่อสร้างความคุ้นเคย แต่ชื่อที่ใช้เรียกขานนั้นทำให้พี่ชายต้องรีบทักท้วง

“ตานี้! พี่เค้าชื่อลินิน”

“เรียกพี่นินก็ได้จ๊ะ”

“ค่ะพี่นิน ตานี้อยากจะบอกพี่นินว่า อยู่ที่นี่ได้ตามสบายเลย นะคะ ให้เหมือนกับอยู่บ้านตัวเองเลยคะ”

“ใช่ค่ะๆ พวกเราคนกันเองทั้งนั้น” เคียนนี่พูดเสริม แต่ถูกพุทธรักษาเสียงกระแอมคล้ายกับจะปรามไม่ให้พูดอะไรมากกว่านี้

“เคียนนี่เป็นนางตะเคียนทอง ส่วนตานีนางตานีค่ะ พวกเรามี ต้นไม้สิ่งอาศัยอยู่ข้างๆ ต้นไม้ของพี่พุทธรักษา ว่างๆ พี่นินไปเยี่ยมชมได้ นะคะ”

“เป็นนางตะเคียนกับนางตานีที่สิงอยู่ในต้นไม้หรือคะ” ลินินถามด้วยความประหลาดใจเนื่องจากหากไม่บอก เธอก็ดูไม่ออกเลยว่าสองสาวที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าทันสมัยจะเป็นนางไม้ที่เธอเคยจินตนาการว่าน่าจะแต่งกายด้วยชุดไทยหม่มสไบมากกว่า

“คะ พวกเราเป็นนางไม้ แต่ก็อย่างที่พีนินเห็น พวกเราไม่มีอะไรน่ากลัว”

“ใช่คะ พวกเราเป็นนางไม้มีศีลธรรม ไม่ทำร้ายใคร แถมยังประกอบสัมมาอาชีพด้วยนะคะ พี่เคียนนี่เป็นสถาปนิก ส่วนตานีเป็นดีไซน์เนอร์” ตานีชวนคุยตามประเด็นช่างพูดช่างเจรจา

“นินไม่อยากจะเชื่อเลยคะว่าโลกนี้จะมีรุกขเทวดา นางตะเคียนแล้วก็นางตานีอยู่จริงๆ คิดว่าเป็นแค่เรื่องเล่าเสียอีก”

ลินินมองสามพี่น้องด้วยสีหน้าสุดทึ่ง เพราะนอกจากพวกเขาแทบจะไม่มีอะไรต่างจากมนุษย์แล้ว สามพี่น้องยังดูทันสมัย ดูอย่างโทรศัพท์มือถือที่เคียนนี่ใช้เถอะ นั่นมันรุ่นใหม่ล่าสุดที่เพิ่งจะเปิดตัว ซึ่งลินินเองยังไม่มีไว้ใช้เลยด้วยซ้ำ

“มีอยู่จริงสิคะ พวกเราอยู่ที่นี้มาสองร้อยกว่าปีแล้ว ผ่านมาหลายยุคหลายสมัยจนขึ้นก็เลยไปเกิดใหม่แล้วคะ”

ยังคงเป็นตานีที่พูดคุยอยู่กับลินิน ในขณะที่เคียนนี่เอาแต่ลอบสังเกตพี่ชายที่ขณะนี้ทำหน้าไม่ถูก รวากับกำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่ในใจ

“โอ้โฮ สองร้อยกว่าปีเชียวนะคะ แล้วแบบนี้ไม่เบื่อแย่หรือ”

“พวกเราสองคนไม่เบื่อหรอกคะ ยิ่งพี่พฤษชัยยิ่งไม่เบื่อเพราะมีนางอัปสรสวยๆ มาอุดหนุนกาแฟทุกวัน จริงไหมคะพี่พฤษชัย” เคียนนี่ตัดสินใจพูดสะกิดต่อมึงของพี่ชาย ซึ่งก็ได้ผล รุกขเทวดาผู้มีบุคลิกเครื่องขรึมและเย็นชาอยู่เสมอก็ถึงกับทำหน้าเลอหลา

“ไม่ใช่อย่างนั้นเสียหน่อย นางอัปสรเหล่านั้นก็แค่มาดื่มกาแฟ

ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น” พูดแล้วพฤกษ์ก็ชำเลืองมองลินินด้วย
สีหน้าเกรงใจ ต่อให้ชาตินี้เธอมาเกิดใหม่เป็นผู้หญิงคนอื่นไปแล้ว ชาย
หนุ่มก็ไม่อยากให้เธอมองเขาเป็นคนเจ้าชู้หลายใจ

“เฮ้อ...เพราะแบบนี้ไงคะ พี่พฤกษ์ถึงได้ไม่มีแฟนเสียที โสธมา
เกินสองร้อยปีแล้วรู้ตัวบ้างไหมคะเนี่ย” เคียนนี่ยังขี้ไม่เลิก

“เป็นเพราะรอใครบางคนอยู่รีเปล่านะ”

เมื่อคนหนึ่งเปิดเรื่อง อีกคนก็ตามมาเสริม ทำให้พฤกษ์ถึงกับ
ต้องปรามด้วยสายตา

“เคียนนี่ ตานี้ ออกไปคุยกับพี่ตรงระเปียงสักครู่สิ” พฤกษ์พูด
กับน้องสาวทั้งสอง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินนำออกไปก่อน จากนั้นสอง
สาวก็ลุกขึ้นและเดินตามพี่ชายไปที่ระเปียงตามคำสั่ง

เมื่อได้อยู่กันตามลำพังสามพี่น้อง พฤกษ์ก็มีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด สองสาวไม่เห็นพี่ชายของพวกเธอมีท่าทางครุ่นคิดแบบ
นี้มานานแล้ว ครั้งสุดท้ายก็ตอนที่ตัดสินใจไม่ไปเกิดใหม่เพื่ออยู่ปกป้อง
พวกเธอทั้งสอง

“พี่พฤกษ์มีอะไรจะพูดกับพวกเราสองคนหรือคะ” เคียนนี่ถาม
พี่ชาย

“พี่อยากให้พวกแกสองคนเข้าใจว่า ระหว่างพี่กับลินินไม่มีอะไร
พิเศษไปมากกว่าการที่พี่ให้เขาพักอยู่ที่นี้ชั่วคราวไม่ต่างจากดวง
วิญญาณดวงอื่นๆ ที่เคยมาขอความช่วยเหลือ หลังจากนั้นวิญญาณ
ของลินินจะต้องกลับไปเข้าร่างของเธอ ดังนั้นจะไม่มีกรพุดถึงศรีแพร
จะไม่มีกรรื้อฟื้นเรื่องราวในอดีตให้ลินินได้อีก”

“ทำไมละคะพี่พฤกษ์ พี่รอพี่ศรีแพรมากว่าสองร้อยปีแล้วนะคะ
แล้วตอนนี้พี่ศรีแพรก็มาอยู่ตรงหน้าพี่แล้ว” เคียนนี่ทักท้วง

“ไม่มีศรีแพรอีกแล้วเคียนนี่ ตอนนี้มีแต่ลินินที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
อะไรกับพี่ทั้งสิ้น เรื่องราวของพี่กับศรีแพรมันจบลงตั้งแต่พี่ตายและ

กลายเป็นรุกขเทวดาแล้ว”

“แต่ข้อมูลที่คุณยมทูตเช็กให้มันบ่งบอกชัดเจนว่า ฟิไลนคือผีศรีแพรกลัษชาติมาเกิด แล้วผีพฤกษ์ก็ได้เจอกับคนที่ฟิร็อคคอยมานานแสนนานแล้ว โอกาสแบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยๆ นะคะผีพฤกษ์ ทำไมฟิไม่รีบคว้าเอาไว้”

“นั่นมันเรื่องราวเมื่อชาติก่อน ตอนนี้ฟิกับเขาอยู่คนละโลกกันแล้ว นี่พวกแกลืมนะไปแล้วหรือว่าฟิเป็นรุกขเทวดา”

“ไม่ลืมค่ะ เคียนนี่ไม่เคยลืมว่าผีพฤกษ์เป็นรุกขเทวดาที่สามารถไปเกิดใหม่ได้ตั้งนานแล้ว แต่ฟิไม่ยอมไปไหนเพราะเป็นห่วงเคียนนี่กับตานี่ แต่ผีพฤกษ์ก็เห็นแล้วว่าตอนนี้เคียนนี่กับตานี่ดูแลตัวเองได้ บำเพ็ญตบะจนแปลงกายเป็นมนุษย์ได้ ไปไหนมาไหนตอนกลางวันได้แล้ววันนี้ผีพฤกษ์ก็ได้เจอคนที่ร็อคคอยแล้ว ผีพฤกษ์ก็ไปใช้ชีวิตให้มีความสุขเถอะนะคะ” เคียนนี่โหม่นน้ำ เพราะอยากเห็นพี่ชายมีความสุขบ้าง

“ฟิมีเหตุผลของฟิที่จะอยู่ดูแลพวกแกแบบนี้ตลอดไป พวกแกไม่ต้องคิดแทนฟิหรือทว่าฟิควรจะใช้ชีวิตแบบไหน”

“โอ้ ผีพฤกษ์อุตส่าห์ตามหาผีศรีแพรเจอในชาตินี้แล้วแท้ๆ แทนที่จะได้สมหวังและใช้ชีวิตให้มีความสุขบ้าง” ตานี่เอ่ยอย่างเสียดยโอกาสแทนพี่ชาย

“ลินินมีชีวิตที่ดีแล้วในภพชาตินี้ เธอควรจะมีชีวิตที่ดีและได้พบรักกับมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่กับรุกขเทวดาอย่างฟิ”

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คงสถานะฟิโนให้เป็นดวงวิญญาณไว้แบบนี้ให้ฟิโนอยู่กับเราที่นี้ตลอดไปเลยสิคะ” ตานี่ช่วยพี่ชายคิดหาทางออก

“ฟิทำแบบนี้ไม่ได้หรือทว่านี่ แกก็รู้ดีว่าการต้องติดอยู่ที่นี้มาเป็นร้อยๆ ปีมันทรมานแค่ไหน ดวงวิญญาณของนินมีสิทธิ์ที่จะกลับเข้าร่าง ฟิต้องให้นินกลับไปเป็นมนุษย์อีกครั้ง ฟิยอมให้นินตกอยู่ใน

สภาพเดียวกับพวกเราไม่ได้หรอก”

“จ้ะพี่พุทธรักษาพี่นินไปอยู่ที่โลกมนุษย์แทนสิคะ” ตานียังคงพยายามหาทางออกให้พี่ชาย

“ทุกอย่างมันไม่ง่ายขนาดนั้นสิตานี้ เพราะเมื่อวิญญาณของลินินกลับเข้าร่าง เธอก็จะลืมเรื่องราวขณะที่อยู่ที่นั่นทั้งหมด แกล้งไปยึดติดนึกเลยว่าลินินจะต้องคู่กับพี่ คนเราเกิดชาติใหม่ก็เป็นคนใหม่ ลินินเองก็คงจะมีพ่อแม่ มีคนที่รัก มีครอบครัวของเธอที่ต้องกลับไปหา”

“โอ้...ทำไมมีข้อแม้เต็มไปหมดแบบนี้ล่ะคะ” ตานีบ่นอุบอย่างนึกเสียดาย

“มันจะไม่มีข้อแม้อะไรเลย ถ้าพี่นินเองก็รักพี่พุทธรักษาเหมือนกัน จำที่คุณยมทูตบอกได้ไหมคะ ว่าพี่นินเกิดแล้วตายมาแล้วสามชาติแต่ไม่มีคู่ เพราะว่าอาจจะไปสัญญารักกับใครไว้ เคียนนี่คิดว่าคนคนนั้นก็คือพี่พุทธรักษา” นางตะเคียนสาวสันนิษฐาน

“อะไรทำให้แกคิดแบบนั้นหรือเคียนนี่” พุทธรักษาถามน้องสาว

“ก็ตอนที่คุณยมทูตพูดประโยคนี้ออกมา พี่พุทธรักษาสะดุ้งตื่นใจที่สุด แล้วถ้าพี่พุทธรักษาเคยสาบานอะไรกับพี่นินไว้จริงๆ ต่อให้พี่นินเกิดแล้วตายอีกสักกี่ครั้ง พี่นินก็จะรอคอยที่จะครองคู่กับพี่พุทธรักษาอยู่ดี”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ยังต้องหาวิธีถอนคำสาบานกับนินให้ได้ในชาตินี้”

“โอ้ พี่พุทธรักษาคะ ที่เคียนนี่พูดไปไม่ได้หมายความว่าจะให้พี่พุทธรักษาหาทางออกห่างจากพี่นินนะคะ” เคียนนี่ทำเสียงตัดพ้อ เพราะพุทธรักษาไม่คิดที่จะพยายามเพื่อความรักครั้งนี้เอาเสียเลย

“พี่จำเป็นต้องต้องทำ เพราะสัญญาของพี่มันทำร้ายนินโดยไม่รู้ตัวมาสามชาติสามภพแล้ว ไหนๆ ชาตินี้ก็รู้ได้เจोकันแล้ว พี่ก็อยากจะให้นินเขาได้เป็นอิสระ ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะติดค้างคำสาบานรักกับพี่อีกต่อไป”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ เคียนนี่ แกอีกคนนะตานี ต่อไปนี่จะพูดอะไรต่อหน้า นินก็จะวังงันหนอย อย่าพูดถึงศรีแพร อย่าพูดเรื่องอดีตชาติให้นินเขา รับรู้มากนัก พี่จะหาทางพานินไปถอนคำสาบานก่อนที่นินจะกลับเข้าร่าง เพื่อให้นินได้กลับไปใช้ชีวิตใหม่ในชาติภพใหม่ของเขาตามปกติเสียที”

กำชับน้องสาวทั้งสองจบ พฤกษ์ก็กลับเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร อาหารภายในวิมาน ทำให้นางตะเคียนทองกับนางตานีได้แต่บ่นนั่งงำในความใจแข็งของพี่ชายที่คิดแต่เรื่องความสุขของคนอื่นจนลืมความสุขของตัวเอง

เมื่อพวกพฤกษ์กลับเข้าห้องอาหาร ลินินก็ได้แต่ประหลาดใจกับสีหน้าที่เปลี่ยนไปของสามพี่น้อง จากที่ยิ้มแย้มแจ่มใสกันอยู่ดีๆ ตอนนี้นักลับดูตึงเครียดจนเธอรู้สึกได้

“นินทำอะไรให้พวกคุณไม่สบายใจหรือเปล่าคะ ถ้าใช่ นินไปจากที่นี่ก็ได้นะคะ”

“ไม่ใช่คะพี่ศรี...เอ๊ย! พี่นิน พวกเรายินดีมากๆ ค่ะที่พี่มาอยู่ที่นี่ จริงไหมตานี” เคียนนี่พูดกับหญิงสาวพร้อมกับยิ้มกลับเกลื่อน

“ใช่ค่ะพี่ศรี...เอ๊ย พี่นิน” ตานีเรียกชื่อหญิงสาวผิดๆ ถูกๆ ด้วยความเกร็งเมื่อถูกพี่ชายมองมาด้วยสายตาตำหนิที่พูดยังไม่ทันขาดคำ เคียนนี่กับตานีก็เรียกชื่อลินินผิดกันทั้งสองคน

“ศรี...ศรีแพรใช่ไหมคะ ศรีแพรเป็นใคร ทำไมใครๆ ก็เรียกนินด้วยชื่อนี้” ลินินเริ่มเอะใจ เนื่องจากเธอได้ยินชื่อนี้ทั้งในความจริงและความฝัน

“คือว่าศรีแพรเป็นชื่อของ...”

“ไม่ใช่ชื่อของใครทั้งนั้น เราอย่าพูดถึงชื่อนี้กันอีกเลย” พฤกษ์โพล่งออกมา แม้สีหน้าของเขาจะนิ่งเฉย แต่แววตานั้นบ่งบอกว่ากำลัง

พยายามเก็บความรู้สึกเจ็บปวดทั้งหมดเอาไว้

“นิขอโทษนะคะที่ถาม นินไม่รู้จริงๆ ว่าจะทำให้พี่ทุกข์ไม่สบายใจ”

“ทุกอย่างมันเป็นอดีตไปแล้ว มันไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น นินอยู่ที่นี่ให้สบายใจเถอะ เมื่อถึงกำหนดเวลาที่ขอกับพี่เอาไว้ ก็รีบกลับไปเข้าร่างตัวเองซะ” พุทธรณ์พูดด้วยสีหน้าที่ยังคงเรียบเฉย

“คะพี่พุทธรณ์ นินจะอยู่ที่นี่ตามระยะเวลาที่ขอพี่พุทธรณ์เอาไว้ หลังจากนั้นนินจะไปจากที่นี่ทันที ไม่มารบกวนพี่พุทธรณ์อีกเลย” ลินินเอ่ยน้ำเสียงสั่นเครือ เธอไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเหตุใดเธอจึงรู้สึกน้อยใจพุทธรณ์ได้มากขนาดนี้ ทั้งที่ระหว่างชายหนุ่มกับเธอก็เป็นเพียงคนแปลกหน้าของกันและกันเท่านั้น

“ดีแล้วละ ถ้านินกลับไปอยู่ในโลกของนินแล้ว เราก็ไม่ควรจะพบกันอีก”

รุกขเทวดาหนุ่มกล่าวคำพูดตัดรอนด้วยหัวใจที่แทบจะแหลกสลาย ยิ่งได้เห็นสีหน้าสะเทือนใจของลินิน เขารู้สึกเจ็บปวดยิ่งกว่า ชายหนุ่มอยากจะเข้าไปกอดเธอ อยากขอโทษที่ทำให้ลินินเสียใจ แต่เขาทำเช่นนั้นไม่ได้

หลังจากรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน ทั้งสี่คนก็แยกย้ายกันไปยังที่พักของตน เคียนนี่กลับเข้าไปสิ่งที่ต้นตะเคียนทอง ตานี่สิงในต้นกล้วยตานี ส่วนพุทธรณ์นั้นพาลินินลงจากวิมานมาส่งที่บ้านพักรับรอง

“พักผ่อนให้สบายนะนิน ขาดเหลืออะไรก็บอก”

“ขอบคุณค่ะพี่พุทธรณ์ บ้านพักของพี่พุทธรณ์อยู่สบายดีค่ะ นินไม่ต้องการอะไรเพิ่มแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ไม่รบกวนเวลาแล้ว นินเข้าไปพักผ่อนเถอะ”

รูกขเทวดาหนุ่มพูดจบก็หันหลังให้และทำท่าจะเหาะขึ้นไปบนวิมาน

“เดี๋ยวก่อนค่ะพี่พฤกษ์”

เสียงเรียกของลินินทำให้รูกขเทวดาหนุ่มชะงัก ก่อนจะหันกลับไปหาหญิงสาว

“มีอะไรหรือนิน” พฤกษ์ถาม เนื่องจากคิดว่าลินินอาจจะต้องการอะไรเพิ่ม

“ไม่มีอะไรค่ะ นินแค่อยากจะบอกพี่พฤกษ์ว่า หลับฝันคืนนะค่ะ”

เมื่อได้ยินดังนั้น ใบหน้าที่เคร่งขรึมอยู่เป็นนิจก็ผ่อนคลายออกมา ดวงตาของพฤกษ์เป็นประกายเจิดจ้าชวนมอง พาให้คำคืนอันมีมิติสว่างไสว

“พี่ไม่ฝันมาสองร้อยกว่าปีแล้วละ แต่ยังงักขบใจนะ นินเองก็ฝันดีเช่นกัน”

รูกขเทวดาหนุ่มยิ้มให้หญิงสาว เขาสบตาเธออยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าสองพวงแก้มของลินินแดงระเรื่อ จึงต้องรีบปรับสีหน้าให้กลับมานิ่ง ขรึมตามเดิม

“ดีก็มากแล้ว พี่ขอตัวกลับวิมานไปพักผ่อนก่อนนะ พรุ่งนี้พี่ต้องเตรียมเปิดร้านกาแฟแต่เช้า” พูดจบก็หันหลังให้แล้วเหาะขึ้นไปบนวิมานทันที และคืนนี้คงจะเป็นคืนแรกในรอบสองร้อยปีที่พฤกษ์จะฝันดี เนื่องจากในช่วงเวลาที่ผ่านมา รูกขเทวดาหนุ่มพยายามที่จะไม่ฝัน เพราะทุกครั้งที่เขาหลับตา ก็จะมีแต่ภาพของศรีแพรเข้ามาอยู่ในหัว ความคิดเต็มไปหมด

หากเขาฝันถึงศรีแพรแล้วต้องตื่นขึ้นมาพบความจริงว่าจะไม่มีวันได้พบกับหญิงสาวอีกแล้ว ผู้เขาไม่ฝันอีกเลยเสียยังจะดีกว่า

6

แม้พฤษจะบอกให้ลินินพักผ่อนอยู่ในเรือนรับรองได้
อย่างสบายใจ แต่หญิงสาวก็เลือกที่จะมาช่วยงานที่ร้านกาแฟ
เนื่องจากพฤษให้เธอพักอยู่ที่เรือนรับรองของเขาฟรีๆ ลินินจึงอยาก
จะช่วยงานเพื่อตอบแทนเขาบ้าง

ในวันที่ไม่ใช่วันหยุดสุดสัปดาห์เช่นนี้ เคียนนี่ต้องไปรับงาน
ออกแบบและสร้างบ้าน ส่วนตานีต้องไปดูแลกิจการร้านกระเป๋าของ
ตัวเอง มีเพียงมะยม กุมารทองหัวหักที่เวลาเดินหิ้วจะโคลงเคลงไปมา
เนื่องจากหิ้วที่หลุดออกจากคอจนต่อไม่ติด เวลาเดินเสิร์ฟกาแฟให้
ลูกค้าในแต่ละครั้งก็ต้องมาคอยลุ้นกันว่า จะทำกาแฟหกใส่ลูกค้าหรือไม่

ลินินรับอาสาช่วยเสิร์ฟกาแฟ อีกทั้งทำความสะอาดโต๊ะ
กาแฟที่ลูกค้าลุกออกไปจากร้านแล้ว จากนั้นก็ล้างแก้วกาแฟกับจาน
ขนมที่ลูกค้ากินเสร็จแล้ว เช็ดให้แห้งและจัดเรียงไว้บนชั้นอย่างเป็น
ระเบียบ

“เหลืองานไว้ให้มะยมทำบ้างก็ได้นะจ๊ะฟีนิน เดี่ยวพี่พฤษจะ
หาว่ามะยมขี้แล้วไม่ให้น้ำแดงมะยมดื่ม” มะยมประท้วง เมื่อถูกแย่ง
งานไปทำเกือบหมด

“ถ้าอยากจะมีอะไรทำก็ไปเก็บกวาดบ้านให้พี่เคียนกับพี่ตานีเถอะ นี่ก็ใกล้วันหอยออกแล้ว พี่เห็นความแบ่งเริ่มหนาขึ้นทุกทีแล้วละ”

พฤษภูตกับมะยม ทำให้เจ้าหวัจจุย้มแป้น เนื่องจากยิ่งใกล้วันหอยออก ที่ใต้ต้นตะเคียนทองกับต้นกล้วยตานีมักจะมีของเช่นไหว้ที่เป็นของอร่อยมากเป็นพิเศษ

“ได้จ๊ะพี่พฤษ มะยมจะเก็บกวาดให้สะอาดเอี่ยมเลย” พุดแล้วก็เลียปากแฉับ

“ดีมาก แล้วอย่าปล่อยให้หอยเหียวนะ เพราะจะทำให้เคียนกับตานีวุ่นวายไปกันใหญ่”

“เข้าใจแล้วจ๊ะ มะยมจะเก็บกวาดอย่างเดียวไม่ให้หอยจ๊ะ”

รับคำสั่งเสร็จกุมารทองตัวน้อยก็หายวับไป และคงอีกนานที่เดี๋ยวกว่าจะกลับมาร้านกาแฟอีกครั้ง เนื่องจากเจ้าหวัจจุต้องจัดการของเช่นไหว้จนอึดหน้า จึงจะเริ่มต้นทำความสะอาดได้

ลินินหันม้าย้มให้พฤษอย่างชื่นชมในความอ่อนโยนของรุกขเทวดาหนุ่ม หากเขาเป็นมนุษย์ พฤษคงจะเป็นที่หมายปองของผู้หญิงหลายๆ คนแน่ๆ ทั้งรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลาราวกับรูปปั้นบุคคลิกที่เคร่งขรึมน่าค้นหา รวมถึงแววตาวานวนปนโศกที่มองมาเป็นระยะ ทำให้ลินินรู้สึกหวั่นไหวได้ทุกครั้งที่สบตากับเขา

“มะยมขยันจังเลยนะคะ ตัวแค่นี้แต่ไ้่ง่าย ไม่อแงเลยสักนิด”

“เห็นมะยมตัวแค่นี้ แต่จริงๆ แล้วมีอายุเป็นร้อยปีแล้วนะ ตอนที่มีมะยมถูกเอามาทิ้งใหม่ๆ น่าสงสารมาก วันๆ เอาแต่เงิบไม่คุยกับใครเพราะน้อยใจเจ้าของเดิม พี่ต้องปลอบใจอยู่นานทีเดียว กว่าที่จะกลับมาเร่ใจแบบนี้ได้”

“แต่ก็ถือว่าเป็นโชคดีของมะยมแล้วละค่ะที่ได้มาอยู่กับพี่พฤษ เพราะว่าพี่พฤษเป็นคนอบอุ่นและใจดีมาก”

“ชมกันเกินไปแล้ว พี่ไม่ใช่คนดีขนาดนั้นเสียหน่อย พี่ก็แค่เห็น

ใครเดือดร้อนก็ต้องช่วย”

“เหมือนอย่างที่คุณช่วยนินไซ้ไหมคะ”

พฤกษ์พยักหน้ารับ โดยที่ไม่บอกหญิงสาวว่าลินินเป็นดวงวิญญาณดวงแรกที่เขาดูแลใกล้ชิดที่สุด เป็นห่วงมากที่สุด และคงจะสะเทือนใจมากที่สุด หากถึงวันที่เธอต้องจากที่นี่ไป

“เรือนรับรองที่นินพักอยู่ตอนนี้เป็นที่พักพิงของดวงวิญญาณเร่ร่อนมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน”

“นินนี่ภาพไม่ออกเลยจริงๆ นะคะว่า ถ้านินขับรถไปประสบอุบัติเหตุที่อื่นที่ไม่ใช่ที่นี่ ถ้านินไม่ได้เจอกับพี่พฤกษ์ วิญญาณของนินจะเป็นอย่างไร”

“เอาเถอะ ตอนนี้นินก็มาอยู่ที่นี่แล้ว ทำใจให้สบาย แล้วรอคอยวันที่จะได้กลับเข้าร่างเถอะนะ”

เมื่อถูกพฤกษ์ตอกย้ำเรื่องกลับไปเข้าร่าง ความสะเทือนใจก็ทำให้ดวงวิญญาณสาวมีสีหน้าเศร้าหมองลงอย่างเห็นได้ชัด

“ดูเหมือนพี่พฤกษ์จะอยากให้นินไปจากที่นี่เร็วๆ จังเลยนะคะ” ลินินพูดตัดพ้อ ก่อนจะหันหลังให้รุกขเทวดาหนุ่มเพื่อซ่อนดวงตาที่รื้นไปด้วยน้ำใสๆ มันช่างน่าประหลาดใจที่เธอน้อยใจพฤกษ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งที่เขาก็พูดถูกทุกอย่าง เขาให้เธออยู่ที่นี้ชั่วคราว พอถึงเวลาก็ต้องไปจากที่นี่เหมือนกับดวงวิญญาณดวงอื่นๆ

“พี่ไปล่านะนิน ทำไมคิดแบบนั้น” พฤกษ์พูดกับหญิงสาว พร้อมกับยื่นมือไปจับไหล่ลินินให้หันมาสบตา จึงพบว่าดวงตากกลมโตมีน้ำตารินไหลอาบแก้ม

“พี่ขอโทษ”

คำขอโทษมาพร้อมกับสัมผัสแผ่วเบาที่ข้างแก้ม พฤกษ์ไล่ปลายนิ้วเช็ดน้ำตาให้หญิงสาว มองเธอด้วยแววตารู้สึกผิดที่ทำให้เธอร้องไห้ ยามที่เห็นน้ำตาของลินินไหลล้น โลกทั้งใบของพฤกษ์ก็ราวกับจะแหลก

สลาย ความรัก ความหวังใยจนสุดหัวใจทำให้กำแพงที่พฤษภพยายาม
ก่อขึ้นมาเองพังทลายลงอย่างง่ายดาย

มือทั้งสองประคองดวงหน้าให้เงยขึ้น หัวแม่มือยังคงโถมไล่ไป
บนพวงแก้มทั้งสอง ในตอนนี้ไม่มีน้ำตาไหลอาบแก้มของหญิงสาวอีก
แล้ว มีเพียงผิวขาวเนียนที่ฉาบด้วยสีแดงระเรื่อ

“ศรีแพร” พฤษภเอ่ยเสียงแหบพร่า พร้อมกับเลื่อนใบหน้าเข้าหา
ริมฝีปากอ้อมที่เผยอรองรับสัมผัสจากเขา มันไม่่ายเลยที่พฤษภจะปฏิเสธ
ความต้องการของตัวเองที่เก็บกลั้นเอาไว้นับร้อยปี ในเมื่อคนที่อยู่ตรง
หน้าเขาตอนนี้คือคนที่เขาถวิลหามาโดยตลอด

แม้เสียงจิตได้สำนึกจะคอยเรียกสติให้รูกขเทวดาหนุ่มหยุดการ
กระทำทุกอย่าง แต่ดูเหมือนเสียงนั้นจะแผ่วเบากว่าความปรารถนา
ที่จะได้สัมผัสคนที่เขารัก...คนที่เขารอคอยมานานแสนนาน

“พี่พฤษภจะ”

เสียงเรียกเล็กแหลมทำให้ริมฝีปากหยักได้รูปที่กำลังจะสัมผัส
ริมฝีปากอ้อมต้องหยุดชะงัก ทั้งสองหันไปมองกุมารทองตัวจ้ำม่ำที่กำลัง
ยืนทำสะเอวยิ้มแป้น ก่อนจะผละตัวออกจากกันแทบไม่ทัน

“ทำไมกลับมาเร็วจังละมะยม” พฤษภถามพร้อมกับพยายาม
บั้นหน้านิ่งขมิ้ม แม้ว่าขณะนี้หน้าของเขาจะแดงลามไปถึงใบหูแล้ว
ก็ตาม

“พอดีว่ามะยมไปสำรวจต้นตะเคียนทองกับต้นกล้วยตานีมา
แล้ว ฝุ่นแป้งหนาเชียวจ๊ะ ก็เลยคิดว่าจะมาขอยืมเครื่องดูดฝุ่นของที่
ร้านไปดูดฝุ่นเสียหน่อย”

“อ้อ เอาสิ เครื่องดูดฝุ่นเก็บอยู่ที่หลังร้านนะ”

“จะพี่พฤษภ” กุมารทองแสนขี้นัยรับคำก่อนจะเดินหัวสั้นหัว
คลอนไปที่หลังร้าน ปล่อยให้หนุ่มสาวยืนหลบสายตากันด้วยท่าทาง
ซัดเซินทั้งคู่

“นินขอตัวเอาแก้วกาแฟไปล้างก่อนนะคะ” ลินินเป็นฝ่ายพูดออกมาก่อน เวลานี้เธออับอายพฤษ์เหลือเกินที่แสดงออกถึงความยินยอมพร้อมใจที่ได้รับสัมผัสจากเขา พฤษ์มีแรงดึงดูดมหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ สัมผัสเมื่อครู่นี้ทำให้หญิงสาวรู้สึกว้าว ทูบอย่างรอบกายราวกับหยุดเคลื่อนไหว

ทำไมนะ ทำไมเธอจึงปล่อยตัวปล่อยใจให้เขาย่างดาถึงเพียงนี้ ทั้งที่ทุกครั้งที่พฤษ์อยู่ใกล้เธอ ลินินจะได้ยินเขาเรียกชื่อชื่อหนึ่งเสมอ

‘ศรีแพร’ ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกัน...

“ฝากด้วยนะนิน เดี่ยวช่วงบ่ายจะมีกลุ่มวิทยากรมาใช้ร้านกาแฟของเราเป็นที่ประชุมงาน นินช่วยจัดสถานที่ให้หน่อยด้วย” พฤษ์สั่งงานอย่างพยายามให้เป็นปกติที่สุด เขาทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่จริงแล้วภายในจิตใจนั้นหวั่นไหวรุนแรงเหลือเกิน

“ได้ค่ะพี่พฤษ์” รับคำแล้ว ลินินก็เดินแยกตัวไปหลังร้านเพื่อล้างแก้วกาแฟ จากนั้นก็กลับมาทำความสะอาดพื้นที่ เพื่อเตรียมรับลูกค้ากลุ่มใหญ่ตามที่พฤษ์สั่งงานเอาไว้

พฤษ์ตั้งใจเอาไว้ว่าจะไม่บอกให้ลินินรับรู้ว่ เธอเป็นคนรักเก่าของเขาเมื่อสองร้อยกว่าปีก่อนที่กลับชาติมาเกิด ตั้งใจว่าจะไม่สร้างความผูกพันกับเธออีกในชาตินี้ แต่ใจเจ้ากรรมกลับทำให้หลุดความรู้สึกของตัวเองไม่ได้

ขณะที่อยู่ด้วยกันภายในร้านกาแฟ รุกขเทวดาหนุ่มเผลอมองเธออยู่บ่อยครั้ง กว่าสองร้อยปีที่ไม่ได้พบกันทำให้พฤษ์อยากจะมองหญิงสาวให้เต็มอิม มองแบบจับจ้องตาไม่กะพริบ ราวกับกลัวว่าเธอจะหายไปจากตรงนั้น

“พี่พฤษ์ มีอะไรจะให้นินทำรีเปล่าคะ” ลินินถามเพราะเห็นเขา

มองเธออยู่นานแล้ว ไม่ว่าเธอจะเก็บแก้วกาแฟ เช็ดโต๊ะ หรือกวาดพื้น อยู่ หันไปที่เขาที่ไร ก็จะได้เห็นพฤษภมอมมาที่เธอทุกครั้ง

หญิงสาวพยายามจะไม่คิดเข้าข้างตัวเองว่าพฤษภมอมมีความรู้สึกพิเศษกับเธอ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้อาจเป็นเพียงความเข้าใจผิดและคิดไปเองของเธอก็ได้ เนื่องจากในเวลานี้ พฤษภมอมทำตัวเคร่งขรึมและแสดงออกว่าต้องการจะเว้นระยะห่างจากเธออย่างชัดเจน

“เปล่า”

คำตอบสั้นๆ อย่างคนพยายามข่มกลั้นความเจ็บปวด ลินินคงไม่รู้ว่าพฤษภมอมคิดถึงเธอมากแค่ไหน สองร้อยกว่าปีที่ผ่านมา ชายหนุ่มไม่เคยลืมเธอ ไม่เคยลืมสัญญารักที่ให้หญิงสาวว่าจะไม่มีใคร นอกจากแม่ศรีไพรคนเดียวเท่านั้น การกลับมาพบกันในวันที่ความทรงจำของใครคนหนึ่งถูกลบเลือนจนหมดสิ้นแล้ว มันก็คงจะเป็นการดีกับลินินที่ไม่ต้องทุกข์ทรมานไปกับความคิดถึงอันยาวนานอย่างที่พฤษภมอมเผชิญมาโดยตลอด

รุกขเทวดาหนุ่มไม่รู้ว่าควรจะขอบคุณหรือตัดพ้อต่อโชคชะตาชีวิต เพราะการที่เขาได้พบลินินในวันนี้กลับยิ่งตอกย้ำว่า ระหว่างเขากับเธอนั้นยิ่งห่างไกลกันและไม่มีวันจะกลับมาครองรักกันได้อีก แม้ความรักที่เขามีต่อเธอไม่เคยเลือนหาย ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็ตาม แต่เขาจะปล่อยให้ความรู้สึกนี้จุดรั้งลินินไปทุกภพทุกชาติไม่ได้ ทุกอย่างต้องจบลงที่ชาตินี้ คำสัญญาต้องยุติที่ชาตินี้ ลินินจะได้ไปมีชีวิตใหม่ที่เป็นอิสระจริงๆ เสียที

“ถ้าอย่างนั้น นินขอตัวไปจัดสถานที่ให้ลูกคำที่จะมาประชุมช่วงบ่ายวันนี้ละคะ” หญิงสาวบอกก่อนจะเดินไปยังห้องที่ถูกจัดเอาไว้สำหรับการประชุมเป็นหมู่คณะโดยเฉพาะ เนื่องจากมีโต๊ะยาวและกระดานที่ขีดเขียนอะไรลงไปได้ ในขณะที่พฤษภมอมเดินกลับไปด้านหลังเคาน์เตอร์ชงกาแฟ เพื่อเตรียมเครื่องดื่มและของว่างให้พร้อมสำหรับ

ต้อนรับลูกค้ากลุ่มใหญ่

ในตอนบ่าย เหล่าวิทยากรที่ได้จองสถานที่เอาไว้ก็มาจิบชา เพื่อแก้ปัญหาที่องค์อมรินทร์ทรงตั้งโจทย์ให้มาหาคำตอบ โดยใช้วชิร- พายในร้านกาแฟของพฤกษ์เชื่อมต่อกับสัญญาณอินเทอร์เน็ต สืบค้น ข้อมูลแล้วหาคำตอบไปตอบองค์อมรินทร์ให้ได้

“ดาวดึงส์อยู่สูงเกินไป สัญญาณอินเทอร์เน็ตไปไม่ถึงนะ พวก วิทยากรเลยขอมานั่งใช้วชิร-พายที่นี่เพื่อหาข้อมูลกัน”

พฤกษ์อธิบายเมื่อเห็นว่าลินินดูสนใจเหล่าเทวดาผู้ชายที่นั่งรวม กลุ่มกันอยู่ด้วยหน้าตาคร่ำเคร่ง พวกเขาเหล่านี้สวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อน กางเกงสแล็กสีเข้มเข้ากับรองเท้านั่งที่ขัดมันเงาวับ วิทยากรบางคน สวมแว่นตาดำหนาเตอะดูเป็นเทพคงแก่เรียนเอามากๆ ทุกอย่างดูทันสมัย ด้วยสมาร์ตโฟนและแท็บเล็ตที่พวกเขาใช้ซึ่งเป็นรุ่นเดียวกับที่มีขายอยู่ ในท้องตลาดในโลกมนุษย์ขณะนี้

“อ้อ อย่างนี้เอง” ลินินทำเสียงรับรู้ นับตั้งแต่วิญญาณของเธอ ออกจากร่าง หญิงสาวก็ได้ค้นพบว่าชีวิตหลังความตายไม่ได้น่ากลัว เหมือนเรื่องเล่าที่เล่าต่อๆ กันมานานนัก เนื่องจากคนที่ตายไปแล้ว ไม่เคยมาเล่าให้ฟังว่าบรรยากาศที่แท้จริงเป็นเช่นไร หากการตายคือ การเปลี่ยนที่อยู่จากโลกหนึ่งมาสู่อีกโลกหนึ่งเช่นนี้ ก็คงจะไม่มีอะไร น่ากังวลใจเท่าใดนัก หากคนคนหนึ่งจะจากโลกนี้ไป

“รอให้พวกเขาหาข้อมูลและแก้ปัญหากันสักครู่ พอถึงเวลาพัก เบรก ก็เตรียมชากับของว่างยามบ่ายเอาไว้ได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้น คุณจะช่วยพี่พฤกษ์ชงชาเองนะคะ นินเคยไปเรียน ชงชาที่อังกฤษ เดี่ยวจะโชว์ฝีมือเองค่ะ” ว่าแล้วก็หยิบผ้ากันเปื้อนที่ แขนงอยู่มาผูกไว้ที่เอว จากนั้นก็เดินไปกวาดสายตาดูขวดโหลบรรจุใบ ชานานาชนิดที่พฤกษ์นำออกมาตั้งเรียงรายบนชั้นที่ติดอยู่บนฝาผนัง

ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นชาติเหล่าลูกคำวิทยากรเหล่านี้สั่งเอาไว้ล่วงหน้า
ทั้งสิ้น

“โอ้โฮ ร้านพี่พฤษมีใบชาหลายชนิดจังเลยนะคะ เอ๊ะ นี่ชา
อะไรหรอคะเนีย ทำไมฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย” ลินินหยิบชาที่บรรจุ
ไว้ในขวดโหลใบหนึ่งขึ้นมาดูด้วยความสนใจเป็นพิเศษ เธอพลิกดู
ลักษณะชาซึ่งน่าจะเป็นส่วนของดอกไม้ที่แม่จะแห้งสนิทแล้ว แต่ก็ยังคง
สีส้มอมแดงตามธรรมชาติของดอกไม้ชนิดนั้น

“ชาจากดาวดิงส์นะ อ๊ะ! ห้ามดมนะ!” พฤษร้องห้าม ทว่า
ไม่ทันเสียแล้ว

เมื่อลินินเปิดฝาขวดโหลเพื่อสูดกลิ่นชาที่อยู่นั้น จับพลันอีก
ฝ่ายก็หกล้มกลางอากาศ โดยมีพฤษเข้าไปประคองหญิงสาวไว้ได้ทัน
ก่อนที่เธอจะล้มลง ปล่อยให้ขวดโหลแก้วที่บรรจุชาดอกปาริชาติหล่น
ลงกระทบพื้นจนแตกกระจาย...